

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Felzmann a přísedících Bc. Aleny Šteinerové a Mgr. Jaroslava Daňka v hlavním líčení konaném dne 30. června 2025 v Ústí nad Labem,

takto:

Obžalovaný

██████████, narozený ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████, toho času ve vazbě ve ██████████,

je vinen, že

1) v době nejméně od května 2024 do 25. 7. 2024, v místě jejich společného bydliště v ██████████, v ulici ██████████ umístěném ve druhém patře panelového domu, kde žili ve společné domácnosti ve vztahu druh a družka, opakovaně a se zvyšující se intenzitou, nejprve v intervalu jednou týdně, případně jednou za čtrnáct dní, v posledním měsíci již téměř každý den, verbálně a fyzicky napadal poškozenou ██████████, narozenou ██████████, kterou obviňoval z domnělých nevěr a z toho, že měla předtím velké množství mužů, vyhrožoval jí, že nedopustí, aby ji měl někdo jiný, kdy ji proto raději zabije a kterou při tomto označoval jako mrdka, píča, říkal jí současně, ať zdechne,

vedle toho vyžadoval předání mobilního telefonu, tak aby mohl zkontrolovat s kým byla poškozená v kontaktu, zasílal jí výhrůžné zprávy na mobilní telefon, často jí telefonoval, zejména pokud byla v zaměstnání a následně jí vyčítal, pokud okamžitě nereagovala,

když v rámci s tímto spojených hádek poškozenou rovněž fyzicky napadal nejméně tak, že jí silou stlačil ohryzek krku, v důsledku čehož poškozená nemohla dýchat, když toto bylo pro ni značně bolestivé a současně měla v dílčích případech pocit, že ztratí vědomí a měla strach, že ji obžalovaný zabije,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ludmila Bímová.

dále takto poškozenou v rámci těchto hádek v dílčích případech trestal tím, že vykonal proti její vůli sexuální praktiky spočívající v tom, že ji v jednom případě povalil na postel, říkal jí, že chce, aby zažila to, co jiní chlapi před ním, aby mu to udělala, jak jim, aby se svlékla, což odmítala, bránila se kopáním nohou, čehož obžalovaný nedbal, oblečení jí stáhnul, hrubě a silou opakovaně zasouval prsty do její vagíny, tak že to poškozená pocítovala velmi bolestivě a následně měla v důsledku toho na místě podlitiny, které zasahovaly až na vnitřní plochu stehna ke kolenu,

v dalším případě ji znovu povalil na postel, snažil se jí svléknout spodní kalhotky, čemuž se poškozená bránila kopáním nohou, následně vnikl v jednom nebo ve dvou případech penisem do její vagíny a posléze v tomto jednání ustal a z místa odešel,

a nakonec dne 24. 7. 2024 dovlekl poškozenou z koupelny do pokoje, kde si na posteli přitáhl hlavu poškozené silou a v pevném úchopu za vlasy do svého klína a donutil ji k tomu, aby mu dokončila orální sex, který předtím na základě požadavku obžalovaného započala, s následnou ejakulací do úst poškozené

kdy celá situace vygradovala v ranních hodinách dne 25. 7. 2024, kdy donutil poškozenou, aby ležela po dobu asi jedné hodiny vedle něho bez hnutí na posteli a říkal jí, ať si sežene provaz, jinak že ji zabije a bude to mít už za sebou, že si za ni klidně půjde sednout, když v důsledku tohoto jednání poškozená věc oznámila na Policii ČR a došlo k zadržení obžalovaného,

když v důsledku shora popsaného jednání se u poškozené rozvinula následně posttraumatická stresová porucha, projevující se úzkostí, emoční labilitou, poruchami spánku, přehnanou úlekovou reakcí, vyhýbavým a zabezpečujícím chováním, přičemž porucha měla negativní vliv na její osobní, sociální i pracovní život, trauma vedlo k narušení důvěry v bezpečí v partnerském vztahu, k emoční destabilizaci a k omezení sociální funkčnosti a byly částečně ovlivněny pracovní schopnosti poškozené a snížena celková kvalita jejího života

2) v době od 15. 8. 2024 nejméně do 26. 11. 2024, když byl ve vazbě ve Vazební věznici Litoměřice, kam byl umístěn na základě rozhodnutí Okresního soudu v Chomutově č.j. 40 Nt 144/2024-9 ze dne 28. 7. 2024, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 5 To 223/2024-21 ze dne 3. 9. 2024, zneužil informace o své nákaze onemocněním syfilis, když bez zjevných objektivních důkazů tvrdil poškozené [REDAKCE], narozené [REDAKCE], že byl nakažen od ní a v úmyslu ovlivnit její výpověď ve věci, ve které na něho podala trestní oznámení pro jednání pod bodem 1. tohoto rozsudku, opakovaně ve svých dopisech adresovaných poškozené na tuto naléhal, ať stáhne toto své obvinění v této trestní věci a pokud svá obvinění nestáhne, tak na ni podá trestní oznámení o tom, že je přenašečem této pohlavní choroby, bude ji tahat po soudech a pokud se to dozví jeho sestra, tak se ji nezavíjí a dozví se to všichni v Kadani, následně ji v tomto směru i instruoval tak, že obvinění může stáhnout tam, kde to nahlásila a poslední místo, kde tak může učinit, je u soudu, když postačí, když vypoví, že to bylo jinak a dobrovolně, případně ji vyzýval, ať kontaktuje jeho advokátku a zjistí, jak ve věci dále postupovat, s cílem zlepšit své postavení v této trestní věci a dosáhnout vyvinění se z trestní odpovědnosti, případně uložení mírnějšího trestu nespojeného s omezením osobní svobody, přičemž poškozená se v důsledku těchto dopisů obávala následků, které by jí mohly v osobním životě vzniknout a cítila se výrazně ve stresu,

tedy

pod bodem 1.:

a) jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží

b) týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí

pod bodem 2.:

jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti

čímž spáchal

pod bodem 1.:

a) zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písmena a) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2024,

b) přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku.

pod bodem 2.:

zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2, písmena f) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku, za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání **8,5 (osmi a půl) roků**.

Podle § 56 odst. 2, písmena b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 99 odst. 2, písmena b), odst. 3, odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení protitoxikomanické a protialkoholní v ambulantní formě.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené [REDAKCE], narozené [REDAKCE], bytem [REDAKCE], náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 300 000 Kč, společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z této částky, plynoucím od 29. května 2025 až do zaplacení.

Odůvodnění:

1. V rámci této trestní věci má soud po provedeném dokazování v hlavním líčení za to, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se obžalovaný [REDAKCE] dopustil shora popsáného jednání tak, jak toto vyplývalo v obecné rovině z podané obžaloby.
2. Obžalovaný [REDAKCE] v rámci své výpovědi v hlavním líčení popřel spáchání, které je mu kladeno za vinu.
3. Obžalovaný přiznává, že s poškozenou [REDAKCE] žil ve společné domácnosti ve vztahu druh a družka, a to od doby svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (dne 20. 11. 2023) až do svého zadržení v této trestní věci dne 25. 7. 2024. Takto společně žili v bytě v [REDAKCE], který měla poškozená pronajatý. Obžalovaný k bytu neměl žádný právní vztah, ale pronajímatelka bytu o jeho pobytu věděla a jednalo se o připsání jeho jména do výčtu osob oprávněně obývajících byt, byť k tomu fakticky nikdy nedošlo. Takto s nimi žili pouze dva nezletilí synové poškozené, kdy tito s nimi žili po celou dobu jejich soužití.
4. Obžalovaný se s poškozenou seznámil ještě v době svého výkonu trestu odnětí svobody, kdy se potkávali na pracovišti, kde oba pracovali. Takto se tehdy potkávali pouze zde, jinak mezi nimi nebyly žádné osobní, písemné a telefonické kontakty. S návrhem na společné soužití přišla jako první poškozená, která toto nejprve definovala jako přítel s výhradami – myšleno spolubydlící, který má poškozené poskytovat sexuální služby, což obžalovaný odmítl a domluvili se poté na klasickém partnerském vztahu. Pro tento vztah si nikdo z nich žádné podmínky nekladl. Obžalovaný byl pouze předem upozorněn na ne zcela idylický vztah mezi syny poškozené a současně i to, že starší syn nikdy nepřijal předchozí partnery poškozené. Obžalovaný věděl dále i o tom, že předchozí partner se k poškozené nechoval moc hezky. Poškozená jej dále upozorňovala na své psychické problémy a emoční výkyvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ludmila Bímová.

5. Obžalovaný vztah s poškozenou hodnotil jako příjemný a bylo to podle něho naplňující soužití. Obžalovaný doznává, že mezi nimi docházelo k hádkám, důvodem byly podle jeho názoru malichernosti, když k těmto docházelo asi jednou týdně, ale nehádali se třeba i po dobu jednoho měsíce. Takto až do ledna k žádných hádkám nedocházelo a poté mohlo dojít maximálně k deseti vzájemným hádkám. Většinou tyto hádky iniciovala poškozená (90 % případů), následně se v jejich průběh chovala hystericky, když na něho vždy řvala a protože obžalovaného štválo takové chování, tak se s ní začal dohadovat. Následně hádku ukončil tím, že odešel ven nebo nejméně na balkon. Obžalovaný připouští, že mohl poškozenou v průběhu některých těchto hádek vulgárně urážet (mohl jí říkat „píčo“ a jiné sprosté výrazy). Jejich hádky takto trvaly do deseti minut, výjimkou byla jejich hádka v době příjezdu Policie ČR, kdy tehdy se už začali hádat cestou z hospody, kde společně byli. Tyto hádky měly pouze charakter verbální komunikace, byť obžalovaný připouští, že jednou měl poškozenou chytit za ústa a tvář a říci jí, ať drží hubu, když tehdy to viděl mladší syn poškozené, a proto se poté domluvili, že se v budoucnu budou hádat mimo děti, a to buď v ložnici, nebo když děti nebudou doma. Obžalovaný takto sevřel ústa poškozené na dobu tří až pěti sekund, činil tak malou až střední intenzitou, poškozenou to přesto zaskočilo a tímto jejich hádka skončila. Poškozená na toto nijak nereagovala ve smyslu bolestivosti tohoto stisknutí a na jejím těle nebylo vidět ani žádné začervenání. Obžalovaný popřel, že by v jiných případech fyzicky útočil na poškozenou. Pokud byla obžalovanému podle § 207 odst. 2 trestního řádu předestřena jeho výpověď z přípravného řízení, respektive z vazebního zasedání, ve kterém bylo rozhodováno o návrhu na vzetí obžalovaného do vazby, kde obžalovaný uvedl, že takto vzal poškozenou za ústa ve dvou nebo ve třech případech a dále přiznal, že mu v minulosti poškozená říkala, že měla modřinu, když ji tam držel. Obžalovaný k tomu uvedl, že na toto si již nepamatuje, kdy v druhé části se jednalo toliko o tvrzení poškozené a dnes si už na toto nevzpomněl. Současně obžalovaný ve své výpovědi v rámci vazebního zasedání uvedl, že je možné, že poškozené řekl, aby si sehnala provaz a jde se uškrtit nebo to udělá sám, kdy toto připustil i v hlavním líčení.
6. Poškozená takto opakovaně při těchto hádkách bušila pěstmi do těla obžalovaného, když obžalovaného tento její vztek pouze rozesmával. Obžalovaný byl takto pouze jednou škrábnutý nehtem na rukách a u očí. Současně obžalovaný popřel, že by kdokoli z nich v průběhu těchto konfliktů měl v ruce nějaký nástroj nebo cokoli jiného. Obžalovaný připouští, že později mohla poškozená během těchto hádek i plakat, kdy i on sám poté „uronil slzu“. Nikdo další nebyl přítomen těmto jejich hádkám a nikdo další do nich nevstupoval, pouze od poškozené se dozvěděl, že si na ně stěžovala jedna jejich sousedka. Synové poškozené mohli být během těchto hádek ve svém pokoji a mohli je tak maximálně slyšet. Obžalovaný o těchto situacích hovořil maximálně se starším synem poškozené, který mu pouze radil, jak musí na poškozenou a jak to dělá on sám.
7. Obžalovaný připouští, že důvodem těchto jejich hádek mohli být i předchozí partneři poškozené, toto obžalovaný konkretizoval počtem předchozích partnerů poškozené, byť posléze toto v podstatě popřel, kdy mu pouze připadal počet jejich partnerů vysoký. Současně obžalovaný připustil, že oba na sebe v průběhu jejich vztahu žárlili, následně to spíše vztahoval k osobě poškozené a k období, kdy jezdil za prací do Ostravy. Obžalovaný popřel, že by žárlivost byla důvodem jejich společných hádek. Obžalovaný popřel, že by měl v této době nějaké podezření na vztah poškozené s jinou osobu, ale myslel si, že taková možnost zde je. Obžalovaný popřel, že poškozené v této souvislosti zakazoval její kontakty s kýmkoli, a to ani se svědkyní [REDACTED], výjimkou byl její předchozí partner, když důvodem bylo to, že tento byl na poškozenou zlý, konkrétně jí říkal, ať si ho smaže a nevšímá si ho, současně jí zakazoval, aby ho navštěvovala. Důvodem pro tento požadavek byla skutečnost, že poškozená s ním měla levný sex, a to ještě několik dní před jeho propuštěním z výkonu trestu.
8. Jejich společné intimní soužití obžalovaný popisuje jako normální, klasické a příjemné. Z počátku první jeden nebo dva měsíce k tomuto docházelo obden, později byla intenzita nižší, i z důvodu jeho cestování za prací, a to v rozsahu maximálně třikrát do týdne, v době kdy obžalovaný pracoval ve firmě [REDACTED] už mezi nimi docházelo k sexu sporadicky, posledních čtrnáct dní už spolu

nesouložili. Mezi nimi probíhal vždy pouze klasický pohlavní styk, bez žádných perversností. Výjimečně docházelo i k orálnímu pohlavnímu styku, který probíhal oboustranně, častěji však poškozená takto orálně uspokojovala obžalovaného. Obžalovaný popřel, že by mezi nimi docházelo k análnímu pohlavnímu styku, tento pouze jednou zkusili. Obžalovaný popřel, že by používali nějaké erotické hračky. Před pohlavním stykem se svlékali, a to buď každý sám sebe nebo si vzájemně pomáhali, obžalovaný popřel, že by mezi nimi docházelo k tzv. „rychloučkám“, při kterých by zůstali oblečení. Podle názoru obžalovaného při sexu normálně komunikovali. Jedinou problematickou věcí v sexu byl požadavek poškozené na takový drsnější a sadističtější sex (přidušení, mlácení přes hýždě), což obžalovaný odmítl. Obžalovaný připustil, že během jejich sexuálních aktivit docházelo i k digitální penetraci, kdy vkládal prsty do vagíny poškozené, toto se stávalo pouze výjimečně, podle obžalovaného asi jednou za dva měsíce. Podle názoru obžalovaného tato praktika nebyla nikdy pro poškozenou nepříjemná a problematická, současně se tato nikdy nezmínila o tom, že by byla pro ni někdy i bolestivá. Současně při tomto nebyla poškozená nikdy zraněná. Pokud byla obžalovanému podle § 207 odst. 2 trestního řádu předestřena jeho výpověď z přípravného řízení, respektive z vazebního zasedání, ve kterém bylo rozhodováno o návrhu na vzetí obžalovaného do vazby, kde uvedl, že se někdy stalo, že dával poškozené více prstů do vagíny, kdy tehdy křičela a obžalovaný toho zanechal, kdy jinak to byla jejich běžná sexuální praktika, tak tento rozpor obžalovaný vysvětlil tím, že si to již dnes nepamatuje.

9. Zpočátku sex iniciovala zejména poškozená, když obžalovaný sám sebe označil spíše za stydlína. Před propuštěním z výkonu trestu mezi obžalovaným a poškozenou nedošlo k intimnímu sblížení. V tomto směru se stávalo, že poškozená někdy z únavy sex odmítla, zatímco obžalovaný tento nikdy neodmítl. Toto odmítnutí poškozené nebylo nikdy předmětem konfliktů mezi nimi. Obžalovaný si rovněž není vědom situace, kdy by poškozená na počátku pohlavní styk nechtěla a později si toto rozmyslela.
10. Obžalovaný přiznává jednu situaci, v rámci které si vynutil na poškozené sexuální aktivitu, kdy k tomuto došlo v situaci, kdy byl ráno probuzen tím, že jej poškozená orálně uspokojovala, následně něco plácla (drž, nehýbej se frajere), obžalovaný se toho chytil a došlo mezi nimi k hádce. Poškozená odešla do kuchyně, vztekala se, obžalovaný přišel za ní a snažil se ukončit jejich hádku. Následně vzal poškozenou za ruku (bez užití síly), odvedl ji do ložnice, položil (respektive posadil) ji na postel, kdy ani tehdy nepoužil hrubou sílu, lehl si a řekl poškozené, ať to dokončí a nic jiného nedělá. Poškozená mu k tomu řekla pouze to, že mu ani nestojí, obžalovaný jí řekl, ať to neřeší a poškozená to poté dokončila. Obžalovaný následně ejakuloval do úst poškozené. Poškozená poté odešla do koupelny. Obžalovaný toto po poškozené žádal, protože byl absolutně přesvědčen o tom, že bude mít vztek, pokud to bude muset dokončit. Pokud byla obžalovanému podle § 207 odst. 2 trestního řádu předestřena jeho výpověď z přípravného řízení, respektive z vazebního zasedání, ve kterém bylo rozhodováno o návrhu na vzetí obžalovaného do vazby, kde uvedl, že se na poškozené dopustil fyzického násilí, když započali s pohlavním stykem, byla hádka a poškozená utekla, kdy obžalovaný poškozenou chytil za ruce (zápěstí nebo předloktí), dále ji ještě chytil za ústa a dotáhl ji zpět do postele. Současně uvedl, že poškozená jen zařvala a křičela. K tomuto obžalovaný uvedl, že tehdy jednal v afektu, kdy byl vytočený na maximální obrátky, kdy se vyjadřoval, tak jak se vyjadřuje, současně připustil, že poškozená zařvala, z čehož poznal, že bude mít vztek. Obžalovaný doznal, že poškozenou chytil i za ústa.
11. Obžalovaný popřel, že si vynutil po poškozené sexuální aktivity v jiných případech. Podle názoru obžalovaného nikdy nedošlo při sexu k žádnému odporu kohokoli z nich, nedocházelo ani k žádnému kopání nebo odtažení, kdy toto nikdy nebylo ani součástí jejich sexuálních aktivit. V tomto směru poškozená při sexu plakala pouze jednou, a to v situaci, kdy ji na základě jejího požadavku chytil při souloži za krk a přiškrtil ji, když si poté stěžovala, že to bylo silné a že nemohla dýchat. Tehdy měla poškozená na krku modřiny, když mu říkala, že si je musela zakrýt make-upem. V jiných situacích poškozená neměla žádné modřiny. V jednom případě měla poškozená ještě šrám na noze, když k tomuto došlo tak, že ji šoupnul (přistrčil) na postel a poškozená se bouchla

o topení. Současně však nikdy během jejich sexuálních aktivit nekřičel. Obžalovaný nikdy s nikým nehovořil o svém sexuálním životě, a to včetně synů poškozené.

12. Pokud jde o fungování společné domácnosti, tak tato podle názoru obžalovaného fungovala výborně, šťastně a vyrovnaně. Obžalovaný takto vařil, pomáhal s úklidem, společně nakupovali a vedle toho chodil do práce. V tomto smyslu veškeré finanční prostředky vždy odevzdával poškozené a v případě, kdy něco potřeboval, tak mu buď požadované poškozená koupila, případně mu dala potřebné finanční prostředky.
13. Obžalovaný takto po svém propuštění z výkonu trestu začal pracovat na stejném místě, tedy ve společnosti [REDAKCE], kde pracoval maximálně do měsíce února 2024. Takto si obžalovaný vydělával částku kolem 16 000 Kč měsíčně. Následně obžalovaný začal dojíždět do Ostravy, kde pracoval s kamarády z dřívější doby na montážích vzduchotechniky. Takto zde pracoval nejprve přes týden, kdy na víkend jezdil domů, později se jeho pracovní turnus prodloužil až na deset dní a poté byl tři dny doma. Takto si obžalovaný vydělával částku 40 000 Kč měsíčně. Protože náklady na dopravu byly velmi vysoké, domluvili se na tom, že si obžalovaný najde práci v blízkosti bydliště a takto začal pracovat ve firmě [REDAKCE], kde pracoval pouze asi týden, kdy se jednalo o práci v klasické továrně, která mu nevyhovovala. Zde se předpokládalo, že bude mít obžalovaný příjem v částce 20 000 Kč měsíčně. Samotná poškozená byla po celou dobu jejich soužití zaměstnána ve společnosti [REDAKCE], kde občas pracovala i přesčasy, takto se jednalo o dvě soboty v měsíci. Obžalovaný měl v dané době dluhy v částce asi 400 000 Kč, kdy srážky v rámci exekuce mu byly strhávány pouze v době jeho práce v továrně. Poškozená měla tehdy dluh v částce 100 000 Kč, který se snažila splácet. Pokud jde o finanční situaci a zabezpečení společné domácnosti, snažili se vždy nejprve uhradit nájem a poté všechny jejich další potřeby, kdy obžalovaný se o toto nestaral, protože všechny peníze odevzdával poškozené, tato jej však později informovala o tom, že jim nezbývají peníze na splácení půjček, což obžalovaný nechápal.
14. Obžalovaný přiznal, že je a v daném období byl pravidelným kuřákem marihuany, takto vykouří dva až tři jointy denně, což představovalo náklady v částce 400 Kč až 600 Kč týdně. Kromě toho obžalovaný víkendově zneužíval i pervitin, k aplikaci pervitinu docházelo asi jednou za 14 dní, takto mu na víkend stačilo 0,5 gramu pervitinu a měsíčně šlo o náklady v částce 3 000 Kč až 5 000 Kč. Současně obžalovaný kouřil a denně vypil 3 až 4 piva, když jiný alkohol nepil. Obžalovaný popřel, že by měl v souvislosti s konzumací návykových látek nějaké problémy, popírá, že by byl na tomto závislý a nikdy v minulosti se s tímto neléčil. Poškozená v tomto období kouřila marihuanu společně s ním, a to asi jednou za víkend, současně užívala i pervitin, kdy k tomuto se obžalovaný dále odmítl více vyjádřit. Současně poškozená kouřila a příležitostně pila alkohol.
15. V tomto směru jejich soužití bylo přerušeno ve dvou případech, poprvé to bylo někdy na konci měsíce února, tehdy šlo o rozhodnutí obžalovaného, kterému přecházela hádka s poškozenou, která gradovala a obžalovaný si řekl, že to nemá zapotřebí. Obžalovaný takto odešel na jeden den, poté mu volali synové poškozené a samotná poškozená a přemluvili ho, aby se vrátil. Podruhé k jeho odchodu došlo v měsíci květnu, kdy opětovně tomuto přecházela hádka, v důsledku které syn poškozené zavolal do místa bydliště Policii ČR, která sice vše uzavřela s tím, že je vše v pořádku, ale pro obžalovaného to byl důvod odejít, kdy na tomto se také oba domluvili. Asi po dvou nebo třech dnech mu opětovně zavolala poškozená a řekla mu, že je jí to líto, když i obžalovaný cítil k poškozené lásku, proto se vrátil. Tehdy se rozhodli upevnit svůj vztah tím, že uzavrou sňatek a současně se domluvili na tom, že společně založí i rodinu, když poškozená měla přestat brát antikoncepci, ale po zahájení trestního stíhání se obžalovaný dozvěděl, že toto nikdy neučinila.
16. Pokud jde o trávení volného času, tak společně chodili na procházky nebo posedávali na balkóně, žádné společné známé ale neměli, takto byli pouze v dílčím případě v kontaktu se svědkyní [REDAKCE]. V domě, kde bydleli, měli sousedy, obžalovaný s nimi nebyl v žádném bližším vztahu, když s nikým z nich v době jejich soužití žádné konflikty neměli. Vztahy obžalovaného

se syny poškozené byly v průběhu doby rozdílné, když nejprve byl obžalovaný více v kontaktu s mladším synem, se kterým si chodil ven zakopat a na stadion, starší syn ale začal žárlit, protože byl odstrkován, proto s ním obžalovaný poté trávil více času a poté měl zase obdobné problémy mladší syn. Protože starší syn tehdy ukončil školu, tak jej obžalovaný vzal s sebou na brigádu, když jezdil ještě do Ostravy. Obžalovaný se jinak odmítal zapojovat do výchovy obou synů, přestože k tomu byl poškozenou ponoukán. Starší syn v této době kouřil tabák a současně i marihuanu.

17. Obžalovaný v tomto období, stejně jako poškozená, užíval mobilní telefon, takto měl každý svůj vlastní, stejně tak jako synové poškozené. Obžalovaný v dílčích případech použil telefon poškozené, ale vždy tak činil se souhlasem a s vědomím poškozené a vždy pouze za účelem zavolání. Poškozená měla svůj telefon zabezpečený, obžalovaný však toto zabezpečení znal, protože mu ho sama poškozená řekla. Obžalovaný věděl, že poškozená užívá i aplikaci Messenger, tuto on ale využíval pouze výjimečně a neví, zda tuto měla poškozená zabezpečenou. Obžalovaný takto vstupoval do komunikace poškozené s jinými osobami pouze v jednom případě, konkrétně se tato týkala bývalého partnera poškozené, který jí odmítal platit výživné, proto mu obžalovaný napsal SMS zprávu, na základě které tento doplatil dluh na výživném. Obžalovaný popřel, že by se jinak seznamoval s komunikací poškozené s dalšími osobami.
18. K ukončení společného soužití došlo poté, co mu poškozená naposledy provedla felaci, když toto obžalovanému nikdo výslovně neřekl a dozvěděl se to až od policisty na cele předběžného zadržení. Obžalovaný byl zadržen Policií ČR v restauraci, kam byl vylákán svědkyní [REDACTED].
19. Po skončení jejich soužití se obžalovaný ve vazbě dozvěděl, že má syfilis, když toto peprně sdělil v dopise poškozené, protože předpokládal, že ho nakazila ona, kdy ji upozornil na to, že je to trestné, a kdyby se jeho sestra dozvěděla, za co ho udala, tak by si to s ní vyřídila raz dva a proto ji žádal, ať raději stáhne tato svá lživá obvinění, a to buď u Policie ČR nebo u soudu. Obžalovaný vedle toho poškozené sdělil, že případně může i uvést, že si to vše vymyslela. Současně obžalovaný poškozené napsal, že i on má možnost podat trestní oznámení kvůli tomu, že jej nakazila pohlavní chorobou. Jako svoji motivaci pro tento dopis obžalovaný uvedl vztek a averzi vůči poškozené, současně obžalovaný od tohoto dopisu sám nic neočekával, když pouze chtěl, aby poškozená věděla, za jakých lží se dostal do vazební věznice a ještě s nemocí, kterou měl od ní. Poškozená mu tehdy odepsala, že taková možnost není. V této době si již pouze dopisovali, takto jejich komunikace probíhala od srpna do listopadu 2024, toto řešili asi ve třech dopisech a v dalších dopisech už tuto otázku neřešili. Poškozená mu už tehdy neodepisovala na každý jeho dopis. Obžalovaný popřel, že by následně podával na poškozenou trestní oznámení, ani to nikde jinde neoznamoval.
20. Ke své trestněprávní minulosti obžalovaný dále uvedl, že v minulosti byl dvakrát odsouzen za ublížení na zdraví, současně i za výtržnictví a nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V případě trestných činů ublížení na zdraví v jednom případě bránil svého kamaráda, který byl mlácen osobou, kterou obžalovaný napadl. V druhém případě si přišel pro své věci ke své bývalé přítelkyni, tato ho odmítala vpustit, tak vykopl dveře a ona dostala dveřmi do hlavy, když tehdy byl obžalovaný pod vlivem alkoholu. Obžalovaný popřel, že by tomuto skutku předcházely nějaké výhrůžné dopisy nebo jiné vyhrůžky.
21. Obžalovaný takto vypovídal toliko na dotazy soudu a na otázky ostatních procesních stran odmítl vypovídat.
22. Poškozená [REDACTED] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedla, že se s obžalovaným seznámila v roce 2023 v rámci svého zaměstnání, takto se znali asi po dobu půl roku, než byl obžalovaný propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Protože se na pracovišti nemohla s vězni bavit, tak se mezi sebou bavili pouze minimálně a poškozená tak obžalovaného moc neznala. V tuto dobu nebyli mimo pracoviště v žádném osobním, ani telefonickém, kontaktu. V této době poškozená věděla, pro co byl obžalovaný ve výkonu trestu (takto jí obžalovaný říkal, že naposledy bránil svého kamaráda a někomu šlápl na hlavu, proto dostal trest ve výměře 4,5 roku), současně

jí obžalovaný řekl o svém vztahu ke své sestře a matce. Poškozené připadal obžalovaný sympatický a měla ho i ráda, už tehdy trochu přemýšlela o tom, že by mezi nimi mohl být i partnerský vztah, současně měla pocit, že se nemá kam vrátit, a proto mu nabídla, že by mohl bydlet u ní po svém propuštění z výkonu trestu. Obžalovaný této nabídky využil. V tomto smyslu mu poškozená pouze říkala, že nechce, aby jí dělal věci, které jí dělal její předchozí partner (kdy tím myslela věčnou žárlivost a nucení k tomu, co poškozená nechce), současně jej upozornila na to, že má dvě děti a nechce, aby se tyto bály, když obžalovaný jí sdělil, že toto nebude problém. Současně řešili i otázku financí, když se domlouvali na tom, že obžalovaný bude po svém propuštění pracovat, takto se domluvili, že nastoupí do [REDAKCE], kde do této doby pracoval. Obžalovaný si takto stanovil jedinou podmínku, když nechtěl, aby jej poškozená podváděla, což mu poškozená slíbila. Poškozená do této doby nebyla v kontaktu s nikým z jeho rodiny, stejně tak se ani její synové do této doby nepotkali s obžalovaným. Poškozená o tomto hovořila pouze se svojí matkou, tato však byla proti tomu, když se jí nelíbilo, že je obžalovaný vězeň.

23. Dne 20. 11. 2023 byl obžalovaný propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, svědkyně byla pro něho s kolegyní ve věznici a následně odjeli domů a obžalovaný začal bydlet u poškozené. Takto společně bydleli asi po dobu jednoho měsíce, když někdy kolem Vánoc ji obžalovaný poprvé chytil pod krkem, Poškozená tehdy obžalovanému řekla, aby se odstěhoval, obžalovaný toto přání respektoval a odešel. Takto byl obžalovaný pryč asi jeden týden, následně mu poškozená napsala, takto zjistila, že nemá kam jít a nabídla mu proto, aby se vrátil, protože ho měla ráda a chyběl jí. Podle názoru svědkyně již k obdobné situaci nedošlo, přestože mu poškozená opakovaně během jejich hádek říkala, aby se odstěhoval, ale obžalovaný toto už nikdy neučinil, kdy dělal, že ji neslyší nebo nechtěl. Takto žili ve společné domácnosti až do doby, než celou věc oznámila na Policii ČR a policisté posléze obžalovaného zavřeli.
24. Jejich domácnost kromě poškozené a jejich dvou synů tvořil již pouze obžalovaný [REDAKCE]. Takto společně žili na adrese [REDAKCE], kde žili v pronajatém bytě, který měla pronajatý poškozená. Žena, která ji pronajímala tento byt, věděla, že s ní bude žít obžalovaný a s tímto souhlasila. Když byl obžalovaný propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, tak nejprve nastoupil do firmy Toyota (s příjmem ve výši 20 000 Kč měsíčně, po exekučních srážkách ve výši 15 000 Kč měsíčně). Posléze po třech až čtyřech měsících začal obžalovaný pracovat v rámci výškových prací v Ostravě (s příjmem od 15 000 Kč až 35 000 Kč měsíčně), kde pracoval podle potřeby šéfa, většinou byl o víkendu doma a přes týden byl v Ostravě, pokud musel zůstat o víkendu v práci, tak přijel další víkend, případně přijel už ve čtvrtek nebo v pátek. Z důvodu vysokých nákladů na cesty zde obžalovaný po dohodě skončil a začal pracovat ve firmě [REDAKCE] kde vydržel asi posledních 14 dní a potom už nechodil nikam do práce. Když přišla obžalovanému výplata, tak ji podle jejich dohody odevzdal poškozené, která z této hradila veškeré náklady domácnosti. Současně pokud obžalovaný něco potřeboval, tak mu poškozená dala peníze, případně mu toto objednala nebo koupila. Sama poškozená pracovala po celou dobu na stejném místě ve firmě [REDAKCE], když její příjem dosahoval přibližně částky 28 000 Kč měsíčně. Současně pracovala i v sobotu, když takto chodila do práce v rámci přesčasů.
25. Pokud jde o návykové látky, tak obžalovaný kouřil marihuanu, což věděla poškozená od počátku a neměla s tím problém, pouze ho upozorňovala na to, aby se to nedotklo jejich dětí a současně i sousedů. Obžalovaný kvůli tomu proto chodil kouřit ven. Pokud měl obžalovaný peníze, tak kouřil marihuanu denně, když šlo o náklady v částce 200 Kč denně. Vedle toho obžalovaný denně konzumoval pivo, toto mu jednak kupovala poškozená domů a dílem chodil na pivo s kamarády, kdy i na toto mu dávala poškozená peníze. Obžalovaný takto vypil nejméně dvě až tři piva denně. Kvůli tomu se později začali i hádat, pokud obžalovanému koupila špatnou značku piva, případně už mu toto nemohla dále kupovat, protože měla děti a nemohla všechno utratit za pivo. Poškozená se dále domnívala, že obžalovaný zneužíval pervitin, neboť poslední měsíc bylo jeho chování zvláštní, poškozená toto slyšela a snažila se na toto obžalovaného zeptat, ale v této době už na

ni byl obžalovaný zlý, neodpovídal jí, tak to poškozená nechala být. Poškozená ví, jak vypadá pervitin a tento nikdy u obžalovaného přímo neviděla.

26. Sama poškozená v této době nekouřila marihuanu a nezneužívala ani pervitin. Alkohol pila pouze příležitostně, když tento jí nedělá dobře. V minulosti, ještě předtím než se jí narodil první syn, vyzkoušela poškozená s kamarádkami jak marihuanu, tak pervitin, od této doby tyto již nezkoušela.
27. Do doby společného soužití s obžalovaným poškozená finančně vycházela, když měla dluh v částce 35 000 Kč, tento se snažila splácet částkami přibližně 4 000 Kč měsíčně. Obžalovaný měl na počátku rovněž dluhy, takto šlo asi o částku 200 000 Kč, obžalovaný tyto nijak neřešil, když v prvním zaměstnání mu byly posléze příslušné částky exekučně sráženy, v dalších zaměstnáních už mu nic sráženo nebylo. V tomto smyslu jejich finanční situace byla na počátku celkem dobrá, když ale začal obžalovaný pracovat v Ostravě, tak se zhoršila, protože jeho cesty byly strašně drahé a poškozená si poté kvůli tomu musela i půjčovat.
28. V tomto směru neměli žádné společné zájmy, když v rámci volného času byli buď doma, nebo šli ven. Takto neměli žádné společné známé a kamarády, se kterými by trávili společně volný čas, neboť obžalovaný odsud nepocházel. Takto nenavázali žádný vztah s další osobou, se kterou by posléze společně trávili volný čas, ani během jejich společného soužití. V této době nebyli ani v žádném bližším vztahu se svými sousedy v místě bydliště. Na počátku byly jejich vztahy bezproblémové, později v důsledku jejich hádek si sousedé všimli a začali si stěžovat, kdy jí na to upozornila pronajímatelka bytu.
29. Pokud jde o vztahy obžalovaného s jejími syny, tak se starším synem měl obžalovaný dobrý vztah, kdy spolu chodili i ven. Poškozená nevěděla, co spolu venku dělají, až dodatečně se dozvěděla, že zde společně kouřili marihuanu. Pokud jde o mladšího syna, tak tento neměl obžalovaného rád. Zpočátku spolu pouze nekomunikovali a nevíšali se, později už mladšímu synovi začala přítomnost obžalovaného vadit, důvodem bylo jeho chování vůči poškozené. Obžalovaný tvrdil, že mladší syn je rozmazlený a začal třeba poškozené vyčítat, že mu koupila Kofolu nebo brambůrky a kvůli tomu se rovněž začali i hádat. Obžalovaný se jinak na výchově jejích synů nijak nepodílel, ani se s nimi neučil. Vztahy mezi oběma syny byly podle poškozené normální, když s ohledem na její směnný pracovní provoz se musel v době její nepřítomnosti starší syn postarat o mladšího syna.
30. V době jejich společného soužití každý z nich užíval vlastní telefon, včetně jejích synů. Kredit obžalovanému většinou platila poškozená. V tomto smyslu obžalovaný občas využil i telefon poškozené, pokud si chtěl zavolat. Poškozená má telefon pod heslem, když toto heslo obžalovanému na počátku sdělila, protože neměla důvod před ním cokoli skrývat. V pozdějších situacích, když jí obžalovaný nevěřil a myslel si, že jej poškozená podvádí, tak mu poškozená říkala, aby se podíval do jejího telefonu tak, aby se přesvědčil. Toto obžalovaný na počátku nedělal a dělal toto až v pozdější době (poslední jeden až dva měsíce jejich soužití), kdy mu poškozená musela dávat k nahlédnutí svůj telefon, aby se podíval, s kým si poškozená píše, protože jí jinak nevěřil, takto to musela učinit pokaždé, když se mu něco nelíbilo. Na počátku mu poškozená zkoušela odporovat a odmítala takové žádosti, ale tehdy ještě netušila, jak umí být obžalovaný zlý, kdy později už mu vždy z obavy ze svého dalšího napadení svůj telefon vydala. V poslední době jí obžalovaný psal na telefon výhrůžné a hnusné zprávy, sprostě jí nadával, zejména poté, co byla v práci a okamžitě nereagovala, přestože se mu snažila vysvětlit, že nemůže být v práci u svého telefonu, toto však obžalovaný nepochopil, takto ošklivě jí psal třeba i několikrát za den.
31. Poškozená s obžalovaným mluvila i o svém předchozím vztahu, ze kterého má mladšího syna, kdy bývalý partner jí dělal pořád zle. Tento vztah ukončila sama poškozená, protože ji předchozí partner psychicky a fyzicky týral v tom smyslu, že když neudělala to, co chce, tak bylo zle. Tento partner ji pouze několikrát bouchl přes obličej, nikdy to ale nebylo nic jiného. V tomto případě nedocházelo k žádnému nechtěnému sexu. Poškozená tento vztah ukončila asi 6 až 9 měsíců před svým seznámením s obžalovaným. S obžalovaným tehdy poškozená probírala, jak se chovat, aby

s bývalým partnerem neměla žádné problémy. Obžalovaný vyřešil i otázku dlužného výživného, které jí poté bývalý partner doplatil. Tento její vztah v jiném kontextu společně neřešili, ale obžalovaný byl po celou dobu jejich vztahu hodně žárlivý, což se projevovalo i tak, že když někde poškozená byla, tak jí po návratu udělal scénu a řval na ni.

32. Společná domácnost fungovala první tři až čtyři měsíce v pořádku, když chodili společně nakupovat, obžalovaný se snažil být se syny, dokonce i vařil a staral se o vše, když měla svědkyně noční nebo odpolední směnu. Později začalo obžalovanému všechno vadit, začali se kvůli tomu hádat, začalo docházet i ke konfliktům, současně posléze již veškerou domácnost zajišťovala pouze svědkyně, která chodila nakupovat a vařila. V tomto smyslu docházelo po dobu jejich vztahu k hádkám, kdy zpočátku to bylo lepší, později se to zhoršovalo, podle názoru poškozené se jednalo zejména o poslední tři měsíce. Takto nejprve docházelo k hádkám a nadávání, následně začala být poškozená i fyzicky napadána a nakonec došlo i k jejímu znásilnění.
33. Pokud jde o jejich intimní sblížení, tak toto zpočátku probíhalo bez problémů, až pouze ke konci došlo ke třem situacím, které nebyly se souhlasem poškozené. V předchozí době sice poškozená v některých situacích sex s obžalovaným strpěla, aby byl doma klid, ale jinak byl jejich sex vždy vzájemně chtěný, tento inicioval každý z nich asi ve stejném poměru. K sexu docházelo u nich v ložnici, kdy mezi nimi probíhal pouze klasický sex. Poškozená mu sice říkala, co se jí v sexu líbí (chtěla, aby jí chytal více za vlasy, ...), ale zjistila, že na to obžalovaný není, proto na tomto netrvala. Pokud jde o orální uspokojování, tak obžalovanému se toto nejprve nelíbilo, ale později toto vyžadoval, ale nebylo to součástí každého jejich pohlavního styku. Takto pouze poškozená uspokojovala obžalovaného, opačně to nikdy nebylo, důvodem bylo to, že mu poškozená řekla, že toto nemusí. Vedle toho standardně docházelo mezi nimi i k digitální penetraci, v rámci které obžalovaný zasouval prsty do její vagíny. Jinak mezi nimi neprobíhala žádná jiná predehra, nepoužívali ani žádné erotické pomůcky a současně mezi nimi nikdy nedošlo k análnímu pohlavnímu styku. Pokud jde o oblečení, tak při sexu si oblečení svlékali, poškozená nedokáže uvést, zda se v dílčích případech svlékali sami nebo jeden svlékal druhého. V tomto směru mezi nimi nikdy nenastal žádný problém. Během sexu nikdo z nich neplakal a ani se nikdy nikdo z nich nezranil.
34. Kromě posledních tří měsíců bylo jejich soužití celkem normální, kdy se sice někdy pohádali, ale vždy to podle názoru poškozené dokázali vyřešit. Situaci, kdy přerušili své soužití, předcházela konfliktní situace, která se dotýkala kamaráda poškozené, se kterým byla poškozená dlouhodobě v kontaktu, když obžalovaný se domníval, že jej s ním poškozená podvádí. Tehdy ji obžalovaný poprvé chytil pod krkem, tento jí zmáčknul a natlačil ji na lednici. Poškozená se tehdy nijak nebránila, protože nic takového neočekávala, současně tento útok ještě nebyl tak bolestivý jako jeho útoky v pozdější době.
35. Po návratu obžalovaného do společné domácnosti se k této situaci vrátili, poškozená se snažila obžalovanému vysvětlit, že zbytečně žárlí, což jí obžalovaný potvrdil a řekl jí, že nechce, aby se s ním dále vídala, čemuž poškozená vyhověla. V následujícím období se sice znovu několikrát pohádali, ale obžalovaný ji znovu už nechytal pod krkem. Takto se pohádali buď kvůli žárlení obžalovaného, případně důvodem byl i mladší syn poškozené, kterému obžalovaný sprostě nadával a říkal o něm, že je rozmazlený, syn ho jednou slyšel a ptal se na to poškozené. Tyto situace většinou řešili na balkóně, protože je oba nechtěli řešit před syny, obžalovaný jí vždy pouze řekl, jaký na to má názor, poškozená na něho křičela, pokud byl na syna sprostý, ale jinak žádné výhrůžky ani zvyšování hlasu nenastávalo.
36. Pokud jde o období posledních tří měsíců, tak v tomto období se situace výrazně zhoršila, když obžalovaný později už nechodil do práce a tehdy chodil s poškozenou do práce a čekal na ni před zaměstnáním, kdy cestou zpět se pokaždé pohádali, protože obžalovaný poškozené neustále vyčítal, že se mu něco nelíbí a naopak když se ho na něco zeptala poškozená, tak po ní vyjel. Takto probíhaly jejich konflikty první dva měsíce jednou za týden, případně jednou za 14 dní, kdy

se to postupně každý měsíc zhoršovalo a poslední měsíc se již jednalo o každodenní konflikty. V poslední době pak už bylo příčinou konfliktu cokoli, když obžalovaný vždy vybuchl, začal jí vulgárně nadávat (mrdko, děvko, at' drží hubu), případně takto vulgárně nadával i jejímu mladšímu synovi, poškozené se to nelíbilo, proto na něho zařvala, současně mu říkala, aby z jejich společné domácnosti odešel, což podle obžalovaného přehnal a tehdy obžalovaný přistupoval k fyzickému útoku, v rámci kterého začal poškozenou chytat pod krkem. V posledním měsíci již každý jejich konflikt skončil jejím napadením. Takto vždycky napadl obžalovaný poškozenou, poškozená připouští, že pouze v jednom případě do obžalovaného strčila jako první, ale on jí to poté ihned vrátil. Obžalovaný takto vždy chytl poškozenou za krk, respektive ji vždy chytl pod čelisti a prsty jí tlačil, toto činil vždy stejným způsobem. Zpočátku to nebylo tolik bolestivé, později se to však stávalo čím dále více bolestivým, protože obžalovaný postupně zvyšoval intenzitu sevření a v dílčích případech už měla poškozená pocit, že jí obžalovaný zabije. Takto obžalovaný držel poškozenou jednu nebo dvě minuty, když záleželo na tom, jak se tomu poškozená bránila, případně někdy zařvala, že jí to bolí a obžalovaný ji pustil. Poškozená se v podstatě nemohla nijak bránit, protože ji vždy nějak chytl za ruce a nohy, případně ji povalil na postel. Pouze v jednom případě se poškozené podařilo při tomto obžalovaného škrábnout do oka a obžalovaný poté svého jednání zanechal. Jiným způsobem obžalovaný na poškozenou neútočil. Při tomto se obžalovaný stále vracel k tomu, kolik měla předtím poškozená chlapů, kdy jí v tomto směru vyhrožoval, že pokud ho s někým podvede, tak ji zabije, stejně jako toho chlapa, pokud je někde chytí. Tyto vyhrůžky poškozená vnímala velmi špatně, začala se kvůli tomu obžalovaného bát, bála se promluvit nebo chodit z práce domů, současně měla primárně obavu o svého mladšího syna, zejména v době, kdy nebyla doma. Tyto její obavy se postupně zvyšovaly, zejména poté poslední měsíc a úplně nejhorších bylo posledních 14 dní, kdy se obžalovaného skutečně bála, protože jí přišel úplně mimo a poškozená měla pocit, že ji obžalovaný může i zabít.

37. Při těchto konfliktních situacích nedošlo k pádu jedné nebo druhé osoby, pokud byla poškozená dotazována na smýkání, tak v tomto směru šlo spíše o to, že jí obžalovaný chytl za ruku nebo za paži a táhl ji třeba přes kuchyni do pokoje, poškozená se mu vždy snažila vyvléci, ale byla držena takovou silou, že se jí to nepodařilo. V dílčích případech dostala od obžalovaného i facku, když její intenzita byla mnohem nižší, než v případě škrcení.
38. Poškozená si nevybavuje, že by při těchto konfliktech měl někdo něco v ruce, případně že by hrál roli v jejich konfliktech nějaký předmět. Poškozená po těchto útocích nebyla nijak zraněna, měla pouze na krku modřiny, které vždy maskovala make-upem, jinak pouze v den, kdy věc oznámila na Policii ČR, tak ji obžalovaný nějak strčil, poškozená se bouchla o topení a měla rozseknuté koleno. V jiných situacích poškozená nevyhledala žádné lékařské ošetření. Poškozená si nevybavuje, že by byl někdy při tomto zraněný i sám obžalovaný.
39. Poškozená tyto situace subjektivně vnímala velmi negativně, později už nechtěla, aby na ni obžalovaný mluvil nebo sahal, kdy se jí poté už hnusil. Současně jeho držení krku bylo velmi bolestivé, když si poškozená předtím vůbec nedokázala představit, že by jí mohl takto fyzicky ubližovat, současně jí velmi mrzely i nadávky, kdy jí jeho chování velmi mrzelo, protože ona sama mu nikdy nic neudělala. V poslední době to už ale poškozená nijak neřešila, pouze chodila do práce, kdy i ona sama byla úplně mimo, když nemluvila a nejedla. Těmto situacím nebyl nikdo jiný osobně přítomen, její synové toto pouze slyšeli ze svého pokoje. Starší syn se jí poté ptal, jestli je v pořádku a poškozená s ním o tom nechtěla moc mluvit. Až dodatečně se poškozená dozvěděla, že jednu jejich hádku v kuchyni viděl její mladší syn. Sama poškozená se o tomto svěřovala pouze svědkyni [REDAKCE], ale činila tak až v pozdější době, když si sama svědkyně všimla, že se poškozené něco děje. Poškozená jí poté posílala i různé zprávy a vyhrůžky od obžalovaného a další věci, které si musela z telefonu vymazat, protože jí do něho obžalovaný neustále lezl.
40. V jednom případě se do místa bydliště dostavila i hlídka Policie ČR, kdy poškozená se prvotně domnívala, že ji zavolali sousedé, až později se dozvěděla, že tak učinil její starší syn. Tehdy byla poškozená s obžalovaným venku, cestou domů se znovu pohádali, protože se obžalovanému

nelíbilo, že se tam zakecala s barmankou, doma obžalovaný zamkl poškozenou v pokoji, kde na ni řval a držel jí pod krkem. Synové tehdy klepali na dveře, ale nedoklepali se, proto měl asi starší syn strach a zavolal Policii ČR. Policisté se na místě dotazovali poškozené, zda mají obžalovaného vykázat, poškozená toto tehdy odmítla, protože měla obžalovaného stále ráda a věděla, že nemá kam jít. Poškozená tuto situaci už dnes nedokáže nijak blíže časově zařadit.

41. V jednom případě obžalovaný požadoval, aby ležela na posteli, kdy poškozená neví, co bylo důvodem a proč toto obžalovaný vyžadoval. Poškozená měla jít tehdy na odpolední směnu, chtěla se jít vysprchovat, ale obžalovaný jí toto neumožnil a přetahovali se, když chtěla vstát a takto musela vedle něho ležet asi po dobu jedné hodiny. Obžalovaný se jí stále na něco ptal, poškozená ale nemohla ani mluvit, proto ji opakovaně plácl přes obličej. Současně obžalovaný poškozené vyhrožoval nějak v tom smyslu, aby si po cestě našla provaz, kdy se buď zaškrtní sama, nebo ji oběsí on a dnes to skončí, kdy tehdy mu toto poškozená věřila. Poté jí k dotazu poškozené umožnil odejít do koupelny, když jí pouze říkal, že se má poté vrátit a že chce, aby mu ho vykourila. Podle názoru poškozené k tomuto došlo v den, kdy věc oznamovala na Policii ČR.
42. Pokud jde o tři situace, kdy poškozená nesouhlasila se sexem s obžalovaným, tak tyto už poškozená nedokáže přesně časově zařadit, ale tyto se odehrály během posledních tří měsíců, kdy se vždy hádali, když důvodem jejich hádky byla žárlivost obžalovaného, obžalovaný poté po ní chtěl sex, poškozená toto odmítla, kdy se mu snažila bránit a chtěla ho odsunout od sebe, ale nebránila se a vše se odehrálo rychle, kdy ve dvou případech šlo o pohlavní styk a naposledy o orální sex. Vedle toho v této době probíhaly i sexuální situace, které poškozená akceptovala, protože nechtěla, aby obžalovaný dělal scény, byť už s ním v této době nechtěla spát a nechtěla, aby na ni sahal. Poškozená se už nedokáže vyjádřit k tomu, zda v tomto období posledních tří měsíců byla frekvence jejich sexuálních kontaktů stejná jako v předchozím období.
43. V případě těchto pohlavních styků se to odehrálo vždy tak, že jí obžalovaný z kuchyně dostrkal do ložnice, kde ji shodil na postel, stáhl jí kalhotky, když poškozená se mu bránila, snažila se jej odrazit nohama a říkala mu, že sex nechce, obžalovaný jí nadával, následně se mu podařilo jí roztáhnout nohy a pronikl do ní, kdy tak učinil jednou nebo dvakrát, poškozená brečela, kdy tohoto poté zanechal a odešel z bytu pryč. Po této situaci se jí obžalovaný omluvil a říkal jí, že už se to nestane. I druhá situace probíhala obdobně, kdy tehdy jí však obžalovaný silně strčil prsty do vagíny, držel je tam asi jednu minutu, poškozenou to strašně bolelo a když vykřikla a rozbřečela se, tak toho obžalovaný zanechal. Tato digitální penetrace byla odlišná od předchozích situací, když při této se obžalovaný choval divně a bezohledně, vůbec neměl cit, současně v jiných situacích poškozená nikdy žádné modřiny neměla. Z tohoto jeho jednání měla poškozená modřiny a dnes už neví, zda poté ještě obžalovaný vyžadoval sex. Poškozená si pouze vybavuje, že v následující době, když měli mít sex, tak se obžalovaný těmito modřinám podívoval a opětovně ji podezíral, že ho podvádí a znovu se kvůli tomu pohádali, protože obžalovaný jí nevěřil, proto se také k této situaci již znovu nevraceli. V jednom z těchto případů jí obžalovaný říkal, aby mu to udělala, jako to dělala před ním.
44. Při poslední situaci, které předcházelo to, že poškozená ležela bez hnutí na posteli, posléze odešla do koupelny se vysprchovat, obžalovaný na ni řval, že to dodělá, kdy tímto myslel orální sex, který předtím poškozená započala na základě výslovného požadavku obžalovaného a který posléze sama přerušila svým odchodem do koupelny. Poškozená vnímala tento pokyn obžalovaného jako příkaz, když to musela provést, protože se ho bála. Poškozená se nijak neozývala, když obžalovaný za ní přišel do koupelny, zde opakoval svůj požadavek, začal poškozenou fyzicky napadat, dotáhl ji zpátky do ložnice, když poškozenou chytal za krk a za ruce, poškozená se tomuto bránila, ale obžalovaný silou překonal její odpor. V ložnici obžalovaný požadoval, aby to poškozená dokončila, když ji chytl za vlasy a hlavu nastavil nad svůj úd, tak aby poškozená nemohla cuknout a hýbat se. Takto jí obžalovaný držel po celou dobu. Poškozená posléze v tomto pokračovala až do uspokojení obžalovaného, který posléze ejakuloval do jejích úst.

45. Poškozená posléze telefonicky hovořila se svědkyní [REDAKCE], které sdělila, že věc musí oznámit na Policii ČR, protože si to už dále nechce nechat líbit. Starší syn šel poté s obžalovaným ven na cigaretu, poškozená mezitím sbalila mladšího syna a čekala na svědkyni [REDAKCE], která pro ni přijela autem. Společně jeli nejprve do nemocnice a poté na Policii ČR. Následně došlo k zadržení obžalovaného, který se již nevrátil do společné domácnosti poškozené a následně byl vzatý do vazby, což se svědkyně dozvěděla od Policie ČR.
46. V této době se již poškozená nikdy neviděla osobně s obžalovaným, tento jí pouze psal dopisy z vazební věznice. Tyto dopisy inicioval obžalovaný, většinou si v nich psali o jejich soužití, když poškozená mu v dlících případech odepsala, protože chtěla vědět, proč se takto choval a proč byl na ni takový, přestože mu pomohla. Vedle toho obžalovaný po poškozené žádal, aby mu poslala jeho a další věci. Takto si pouze psali a nebyli ani v osobním nebo telefonickém kontaktu. Takto si psali po dobu nejméně tří až čtyř měsíců, když poškozená nedokáže uvést, kolik dopisů od obžalovaného obdržela. V pozdější době poškozená již dopisy od obžalovaného ani neotevírala a roztrhala je bez jejich přečtení. Poslední dopis poškozená obdržela někdy na konci roku 2024.
47. V rámci této komunikace ji obžalovaný dále vyhrožoval, kdy téměř v každém dopise požadoval, aby své obvinění stáhla, kdy mu šlo zejména o trestný čin znásilnění, případně aby uvedla, že o jejich soužití lhala, jednou jí napsal, že pokud to neudělá, tak že bude mít problém s jeho sestrou a že všude rozhlásí, že od něho chytla syfilis. Poškozená si však hned druhý den nechala udělat testy, které byly negativní, jejich výsledek poslala obžalovanému. Současně obžalovanému napsala, že své oznámení nemůže stáhnout a že nemůže kvůli němu lhát. Obžalovaný jí pořád dokola psal, aby to udělala, současně jí posílal telefon na jeho advokátku, které měla poškozená zavolat, a která jí měla říci, jak to má udělat, aby obžalovaný dostal nižší trest. Poškozená poté nevěděla, jak má na celou věc reagovat, proto vše oznámila svému zmocněnci, kterému předala i všechny dopisy obžalovaného a poté to za ni řešil už pouze on.
48. Tyto výhrůžky poškozená nesla těžko, kdy od této doby se psychicky zhroutila, protože do této doby ani sama netušila, zda má syfilis a nevěděla, co má dělat, šla sice do práce, ale zde to nezvládala, proto šla ke svému doktorovi, tento ale nemá rád psychické diagnózy, proto ji nenechal doma, následně šla na gynekologii, kde jí lékař napsal antidepresiva a nechal ji čtrnáct dní doma, po kterých se poškozená trochu uklidnila a poté musela zpátky do práce.
49. Pokud měla poškozená popsat svůj stav po rozchodu s obžalovaným, tak k tomu uvedla, že nemohla jíst a nemohla žít. Poškozené se pořád zdálo o obžalovaném, kdy stále nechápala, co se stalo, z toho měla posléze problémy i v práci, kdy svědkyně [REDAKCE] jí řekla, aby si šla někam pro prášky. Po celou dobu byla poškozená v pracovní neschopnosti pouze po dobu 2 až 3 týdnů, kdy tuto jí napsal její gynekolog, který jí předepsal antidepresiva, která brala asi po dobu jednoho měsíce. Jinde se poškozená v této době neléčila a nebrala ani žádné jiné léky. Poškozená nevyhledala ani žádnou pomoc psychiatra nebo psychologa. Poškozená chodila stále do práce, protože musela, zde ale měla problémy, protože nemohla spát a byla vzteklá, což byl podle ní důsledek podání antidepresiv, proto si v práci mysleli, že bere drogy a posílali ji na různé testy a hrozili jí vyhozením z práce. Poškozená později nemohla chodit již na přesčasy, protože na to neměla sílu, proto na tom byla finančně hůře než v minulosti. Takto se poškozená posléze dostala do situace, kdy neměla skoro ani na nájem a museli jí vypomáhat rodiče.
50. Pokud jde o vedení domácnosti, tak v tomto jí pomáhal starší syn, který se staral o mladšího syna, dělal s ním úkoly, chodil i nakupovat, protože poškozená pořád ležela, spala a brečela. Po měsíci se do toho vložila její matka, která se starala o to, aby měli oba synové co jíst a jestli jsou v pořádku, kdy poté si poškozená řekla, že už musí normálně fungovat. Její matka bydlí kousek od jejich bydliště, kdy tak chodila toto kontrolovat, případně jí starší syn napsal, co mladší syn potřebuje koupit, kdy nakoupila a navařila. Nikdo další jí tehdy s tímto nepomáhal.
51. Poškozená poté byla pouze doma, nikam jinam nechodila, protože nemůže vydržet mezi lidmi, takto chodí pouze do práce a nakoupit, nyní chodí nakupovat pouze s přítelem. Jinak se poškozená

nevěnuje žádným volnočasovým aktivitám, tedy ani sportu, nechodí ani do kina, zatímco dříve třeba chodila na zmrzliny nebo do kina. Poškozená nemohla v této době spát, protože se jí pořád zdálo o obžalovaném, kdy v tomto jí pomohlo užívání antidepresiv a posléze její nový vztah s přítelem. Tento vztah poškozená navázala na konci měsíce listopadu, tehdy začali žít ve společné domácnosti a poté se její stav zlepšil, protože jí její přítel se vším hodně pomáhal. Pokud jde o jejich sexuální život, tak partner na ni v tom nijak nenaléhá a je v tomto velmi tolerantní.

52. Koncem měsíce listopadu 2024 zůstal mladší syn u svého biologického otce, který odmítal vrátit syna do domácnosti poškozené, když se dozvěděl o chování obžalovaného. Na základě pozdější rozhodnutí soudu byla tato faktická situace potvrzena a poškozená od této doby již není se svým synem v žádném kontaktu.
53. Svědkyni byly posléze předestřeny podle § 211 odst. 3 písmena a) trestního řádu výpovědi z přípravného řízení, kde poškozená popisovala situace obdobně, pouze uvedla, že když se obžalovaný rozčílil a chytil ji za ohryzek, tak jí vyhrožoval, že ji zabije a nadával jí mrdko, píčo a říkal jí, ať chcípne, kdy se to opakovalo pořád dokola. Obžalovaný jí dále říkal, že může být ráda, že ji miluje, jinak že by ji zabil. Současně jí i neustále vyhrožoval, že jí nenechá jinému a že nedopustí, aby jí měl někdo jiný, kdy ji raději zabije. Poškozená tomu zpočátku nepřikládala váhu, ale později tomu už věřila. Takto ji obžalovaný fyzicky napadal později každý den, někdy třeba i třikrát, chytil ji za krk, kdy rukama vždy zajel pod kosti (v poznámce je uvedeno, že poškozená ukazuje na místo na konci dolní čelisti pod uchem), když později toto poškozenou z důvodu opakování bolelo a nemohla ani pohnout krkem. Poškozená měla kvůli tomu potíže s dechem, když jednou si myslela, že ji obžalovaný zabije. Pokud byla v práci, tak jí nestále volal a psal a byl jí schopen napsat třeba i stokrát, dokud mu to nezvedla, kdy jí při tom vyhrožoval, že si to s ní doma vyřídí, pokud mu to nezvedne. Takto jí zablokoval i kamaráda, protože si myslel, že s ním poškozená něco má a žárlil na něj. Během jejich soužití došlo celkem ke dvěma situacím, kdy obžalovaný byl odejit z domácnosti, kdy kromě doby kolem Vánoc to bylo ještě jednou, kdy obžalovaný byl mimo společnou domácnost po dobu několika dní a poté mu poškozená ze stejného důvodu umožnila návrat.
54. V případě sexuálních útoků poškozená popsala, že to bylo vždy stejné, kdy ji obžalovaný hodil na postel s tím, že chce sex, poškozená mu řekla, že ne, on jí říkal, dělej, svlíkej se, a když řekla, že ne, tak to z ní strhnul. Poškozená se pokoušela bránit, kdy ho kopala nohama, ale nikdy se neubránila, Obžalovaný poté párkrát pronikl a poté toho nechal a odešel. Později si poškozená vzpomněla, že v druhém případě nešlo o pohlavní styk, ale o situaci, kdy jí tam strčil prsty a říkal jí, že chce zažít to, co jiní chlapi předtím, a že chce, aby mu to udělala tak, jak jim. Předtím mluvil o tom, že chce sex, hodil ji na postel, kdy poškozená ani neví, jak ji svlékl. Následně jí strčil do vagíny prsty, kdy to strašně bolelo, poškozená ho tehdy již pouze prosila a nijak se dále nebránila, kdy se vzpamatoval až tehdy, když mu řekla lásko a poté vstal a odešel. Poškozená pak měla modřinu, která zasahovala od vagíny až na vnitřní stranu stehén, kdy si ani nemohla sednout. Obžalovaný si všiml této modřiny asi po týdnu, kdy se jí ptal, do koho to má. V obou případech poškozená dala obžalovanému najevo, že to nechce, kdy ho kopala a snažila se nohama obžalovaného ze sebe sundat. V posledním případě to bylo nejhorší, kdy poškozená byla v koupelně, sprchovala se, obžalovaný přišel za ní s tím, že až se vysprchuje, tak ať padá do postele a že ho chce vykourřit. Následně přišel obžalovaný znovu do koupelny, chytil ji za krk a přes kuchyň ji odtáhl do ložnice do postele, kde znovu požadoval, aby mu ho vykourřila. Když se poškozená chtěla zvednout a odejít, tak ji chytil za vlasy a tlačil jí hlavu ke svému penisu, kdy poškozenou to bolelo. Současně na ni řval, ať dělá, kdy jinak bude zle. Celá situace trvala asi 15 minut, poškozená poté odešla na odpolední směnu, kdy jej celý den neviděla. Znovu se viděli, až když přijela druhý den z práce, když obžalovaný na ni čekal vždy na zastávce, protože nechtěl, aby se s někým bavila. Poškozená tehdy na obžalovaného nijak nereagovala, protože se ho bála, obžalovaný na ni křičel sprostě a byl na ni hnusný, následně ji přinutil asi jednu hodinu ležet vedle něho na posteli, kdy se nemohla ani hnout, poškozená se klepala, protože jí říkal, ať si sežene

provaz, jinak že ji zabije a bude to už mít za sebou. Obžalovaný jí tehdy něco říkal, ale poškozená mu neodpovídala, tak jí facku přes tvář, následně jí řekl, že už toho má dost a že ji zabije, kdy si klidně za to půjde sednout, současně říkal, že nedopustí, aby ji měl někdo jiný. Poškozenou poté zachránil její syn, který zaklepal a řekl obžalovanému, zda nepůjdou na cigaretu. Poškozená posléze zavolala svědkyni [REDAKCE], která ji vzala do nemocnice a na Policii ČR.

55. K této výpovědi poškozená uvedla, že ji považuje za obdobnou, kdy přesnější je tato její předestřená výpověď, protože situaci tehdy popisovala krátce po daných událostech, kdy dnes se na celou věc snaží zapomenout. Pokud jde však o situaci vynuceného orálního pohlavního styku, tak k tomu poškozená uvedla, že obžalovaný po ní nejprve chtěl, aby mu ho vykouřila, s čímž poškozená začala, ale poté se rozhodla, že toto nechce a odešla do koupelny se sprchovat a poté následovalo další již shodně popisované jednání obžalovaného. Současně poškozená uvedla, že se jí všechno už strašně slévá. Stejně tak poškozená odmítla útoky směřující na její čelist, kdy obžalovaný ji chytil výlučně pouze za krk, respektive jí vkládal prsty pod kosti, kde máte čelist, zde to vždy chytil a zmáčknul s tím i ohryzek.
56. K osobě obžalovaného a poškozené byl vypracovaný znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinická psychologie a sexuologie, který v hlavním líčení prezentovali znalci **prof. PhDr. Petr Weiss, PhD., DSc. a MUDr. Jakub Šimek**, kteří uvedli, že v případě obžalovaného Quentina Jakubka jde v psychologické části o jedince průměrně intelektově nadaného, bez znaků závažnější psychotické poruchy, bez znaků organického poškození centrálního nervstva a bez znaků parafie, tedy poruchy sexuální preference. U obžalovaného byla dále zjištěna anomální osobnostní struktura s rysy nezdrženlivosti, ale i citové a sociální maladaptace. Z hlediska hodnotové hierarchie obžalovaný uvádí, že považuje za důležitý především vztah s matkou a se sestrou, jinak nic. Co se týče jeho schopnosti adekvátně si zapamatovat a následně i reprodukovat prožité události, znalec nezjistil žádnou poruchu, proto je tohoto obžalovaný plně schopen. Potenciálně je tedy jeho obecná věrohodnost zachovalá. Co se týče jeho sociální adaptace, tak znalec zjišťuje dobrý vztah s matkou a se sestrou. Co se týče jeho chování k poškozené, tak z předložených dopisů znalec usuzuje, že obžalovaný je schopen manipulativního chování vůči ní. Trestnou činnost, z níž je obžalován, však obžalovaný plně popírá. Pokud bude tato trestná činnost prokázána, tak z hlediska motivačního nebude podmíněná žádnou forenzně významnou patologií, a to ani duševní, ani sexuální a bude souviset nejspíše s jeho osobnostními charakteristikami. V případě otázky o možné resocializaci obžalovaného znalec uvádí, že vzhledem k osobnosti, maladaptaci, kriminální anamnéze, kdy byl obžalovaný celkem sedmkrát trestán a především k postojové uzavřenosti, popírání, absenci pocitu viny, tak, v případě, že mu bude tato trestná činnost prokázána, toto vše podstatným způsobem snižuje možnosti jeho resocializace. V tomto směru je obecná věrohodnost obžalovaného podstatně snižena s ohledem na jeho disociální a sociálně maladaptivní rysy osobnosti, kdy takové osobnosti jsou podstatně náchylnější interpretovat prožité skutečnosti ve svůj prospěch v důsledku svého egocentrického a ve vztahu k okolí málo ohleduplného postoje.
57. Z psychiatrického hlediska znalec nezjistil u obžalovaného žádnou duševní poruchu v pravém smyslu, tedy ve smyslu závažné psychotické poruchy afektivní či nějaké organické poruchy, u posuzovaného byla konstatována zvýšená porucha osobnosti ve smyslu disociálních, emočně nezralých a impulzivních rysů a dále u něj byl konstatován syndrom závislosti na alkoholu, marihuaně a budivých aminech, tedy pervitinu. Od doby vyšetření znalec nemá žádné informace, které by měnily závěry jeho posudku. V této zkoumané věci nebyly u posuzovaného zjištěny snížené rozpoznávací ani ovládací schopnosti vlivem duševní poruchy. U posuzovaného lze připustit pouze případné snížení rozpoznávacích a ovládacích schopností, a to případnou intoxikací před událostí, tato však nebyla prokázána a neplyne ani z vyšetření samotného a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by znalce opravňovaly k závěru, že by došlo k tak závažné intoxikaci, aby měl posuzovaný vymizelé nebo forenzně snížené rozpoznávací schopnosti. Obžalovaný je denním uživatelem marihuany, proto lze očekávat vlastní adaptaci na jím uváděné množství denní spotřeby

marihuany v rozsahu 1 gramu, proto nelze očekávat snížení rozpoznávacích schopností ve forenzně významné míře. V případě ovládacích schopností má poté marihuana spíše sedativní účinek, což by znamenalo snížení impulsivního chování a agresivity. V případě rozsahu požívaného alkoholu v rozsahu 2 až 3 piv denně, nelze očekávat významný forenzní vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti. Pokud jde o pervitin, kde obžalovaný přiznává víkendové zneužívání bez psychotických příznaků, tak toto by nemělo vést ke snížení rozpoznávacích schopností, lze připustit i snížení ovládacích schopností, zde však bez podkladů pro závěr o forenzně významné míře snížení těchto schopností. I v případě souběžného zneužití všech těchto látek by byl závěr obdobný a případné ovlivnění rozpoznávacích a ovládacích schopností by v takovém případě bylo nepodstatné.

58. Obžalovaný splňuje jednoznačně diagnostická kritéria pro syndrom závislosti na alkoholu, kanabinoidech a budivých aminech, když kombinace dlouhodobého užívání tohoto typu látek vede ke zvýšené impulsivitě a sníženému prahu agrese a snížení frustrační tolerance, proto také znalec obžalovanému navrhuje ochranné léčení, a to kombinované v rovině protitoxikomanického a protialkoholního. Z čistě klinického hlediska by znalec navrhoval obžalovanému ochranné léčení ústavního typu, ale i ambulantní forma by mohla dostatečným způsobem kontrolovat případnou abstinenci a v případě porušení ambulantní léčby by mohlo být přistoupeno k léčení ústavnímu. Pobyt obžalovaného na svobodě není sice nebezpečný vlivem žádné duševní poruchy, současně však nebude nebezpečný pouze v situaci jeho trvalé abstinence všech těchto látek, protože při pokračování abúzu těchto látek lze předpokládat zvýšenou impulsivitu, sníženou frustrační toleranci a zvýšenou pohotovost k agresivnímu chování a tím i jeho společenskou nebezpečnost. V tomto smyslu znalec nemá žádné podklady k případné motivaci obžalovaného, když obžalovaný doposud nebyl psychiatricky ani adiktologicky léčen a současně neprojevuje náhled nad zneužíváním návykových látek, současně však lze předpokládat, že obžalovaný je schopen i v nechráněném prostředí abstinence. Znalec připouští, že bez motivace obžalovaného nelze dosáhnout trvalé abstinence, domnívá se však, že samotná hrozba přeměny ambulantního léčení na formu ústavního léčení může být pro obžalovaného motivačním faktorem pro spolupráci v rámci ambulantní léčby. Současně z vyšetření obžalovaného, ani ze všech dostupných podkladů, nevyplyvá nic, co by předem vylučovalo možnost naplnění účelu ochranného léčení.
59. U obžalovaného byla dále konstatována smíšená porucha osobnosti ve smyslu disociálních, emočně nezralých a impulzivních rysů s nízkou frustrační tolerancí a se sklonem k užívání návykových látek. Jedná se o charakterové a temperamentové rysy člověka, které jsou považovány za dlouhodobé a setrvalé, tyto lze měnit pouze systematickou a dlouhodobou formou psychoterapie, nejedná se ale o duševní poruchu v pravém smyslu, která by nějakým závažným způsobem snižovala rozpoznávací a ovládací schopnosti posuzovaného, nicméně se jedná o osobnostní poruchu, která má samozřejmě vliv na motivaci chování člověka. V tomto smyslu tedy impulsivita a nezdrženlivost jsou trvalými osobnostními charakteristikami obžalovaného, když posléze ve stresových situacích je poté vyšší pravděpodobnost takových projevů chování. Následné zneužívání návykových látek tyto rysy ještě dále prohlubuje a zvyšuje pravděpodobnost málo kontrolovaného projevu, včetně agresivních projevů. V případě obžalovaného není jeho osobnost primárně agresivní, hlavní jsou jeho disociální osobnostní rysy a impulsivita, kdy situace, v rámci které se setká s odporem, zvyšuje pravděpodobnost jeho agresivního chování. V tomto případě typy osobnosti obžalovaného bývají zřídka submisivní. Současně znalec zmiňovanou manipulativnost, která se objevovala v dopisech obžalovaného, které adresoval poškozené, považuje za obvyklý projev osobnosti typu obžalovaného.
60. Pokud jde o závěry týkající se poškozené [REDAKCE], tak z hlediska psychologického je poškozená jedincem s inteligencí v pásmu průměru, bez znaků duševní choroby v pravém slova smyslu, tedy psychózy, bez znaků organického poškození, bez znaků poruchy osobnosti, její osobnost je jednodušší, nezralá a bez výraznějších anomálií, bez známek sociální nebo citové maladaptace. Poškozená je plně schopná adekvátně vnímat, zapamatovat si a následně

i reprodukovat prožité události, tedy její obecná věrohodnost je plně zachovalá. U poškozené nebyly zjištěny sklony ke lhavosti, konfabulaci, fantazírování nebo zkreslování prožitku, současně se neprojevil při vyšetření ani vliv sugesce nebo návodu. Typ osobnosti poškozené podle znalce bývá málokdy dominantní, poškozená se chová spíše submisivně a lze předpokládat, že její případné soužití s osobností typu obžalovaného bude konfliktnější než v případě populační normy. K dotazu, zda poškozená byla schopná chápat plně význam jednání obviněného a tomuto se bránit, znalec konstatuje, že poškozená byla plně schopná chápat význam jednání obviněného, ale její možnosti tomuto se aktivně bránit, či projevovat nesouhlas s jeho jednáním, byly omezeny především fyzickými rozdíly mezi ní a obžalovaným, kdy v tomto směru hraje roli i psychické nastavení poškozené a strach poškozené z obžalovaného. Podle názoru znalce nebylo zjištěno nic, co by vylučovalo možnost, že by poškozená byla obětí domácího násilí, nicméně toto není úkolem psychologa, protože toto není diagnostický termín. Poškozená se chovala podle znalce typicky jako mnoho jiných obětí domácího násilí, které ze strachu z pachatelů, případně z důvodu citové nebo ekonomické závislosti, takové jednání tolerují i po delší dobu a situaci řeší až v okamžiku, když už je to ně nesnesitelné. Pokud jde o následky prožitých událostí na psychiku poškozené, zde znalec konstatuje ve shodě se spoluznalcem psychiatrem přítomnost posttraumatické stresové poruchy mírného stupně jako přímého následku inkriminovaného trestního jednání.

61. Z psychiatrického pohledu byla u poškozené zjištěna symptomatika odpovídající posttraumatické stresové poruše, kdy tyto symptomy lze hodnotit jako konzistentní a věrohodně navazující na traumatizující zážitky. Tyto dále odpovídají obvyklému průběhu posttraumatické stresové poruchy. Poškozená udávala závažnou stresovou událost, což v tomto případě konkrétně znamená sexuální napadení, ale současně i škrcení a další sled událostí, když podle názoru znalce všechny tyto okolnosti mají charakter výrazné stresové události, v rámci které měla poškozená důvodný strach o svoje zdraví nebo život a mají tak potenciál k rozvoji posttraumatické stresové poruchy a následně dochází k sumarizaci prožívání a rozvoji posttraumatické stresové poruchy. Tyto události jsou obecně považovány za natolik silné, že mohou vyvolat posttraumatickou stresovou poruchu. Poškozená v tomto směru referovala vtíravé znovuprožívání traumatické události, tzv. flashbacky, popisovala intenzivní emoční reakce při reminiscenci traumatu, popisovala vyhýbavé chování a vyhýbání se podnětům spojených s traumatem. I při samotném vyšetření byla popsána určitá emoční nestabilita, efektivní rozlada, nebo respektive pokles nálady v souvislosti s referováním traumatických událostí, zvýšená intrapsychická tenze, posuzovaná popisovala zvýšené napětí, poruchy spánku, potíže s usínáním, časté buzení i zvýšenou lekavost po prožitých událostech. V tomto ohledu lze toto vše diagnosticky shrnout pod diagnostickou jednotku posttraumatické stresové poruchy. V tomto směru poškozená udávala, že navštívila lékaře, posléze byla 14 dní doma, kdy nebyla schopna vycházet ven a nebyla schopna žádné činnosti, kdy v tomto ohledu bylo v této době postižení závažné, dále poté poškozená docházela do práce a postupně se socializovala a docházelo k úpravě jejího stavu. Současně znalec připustil, že v tomto svoji úlohu mohl sehrát i sociální nebo finanční tlak na poškozenou, aby se vrátila po 14 dnech do zaměstnání. Poškozené pomohlo i navázání nového partnerského vztahu, kdy poškozená uváděla, že její partner je trpělivý a nenaléhá na ni. V době vyšetření byla poškozená už bez nějakých významných nebo závažných projevů a ve shodě se spoluznalcem hodnotí znalec poruchu už jako mírnou. Poškozená před znalci deklarovala velmi silné citové pouto ke svým dětem, kdy i změna výchovného prostřední a přechod syna do péče otce byl pro poškozenou velmi silný stresový faktor, kdy toto mohlo mít za důsledek protrahování stresových příznaků, zejména v podobě úzkosti nebo depresivní symptomatiky.
62. V tomto směru je podle názoru znalce standardem a doporučením v rámci péče o osobu s posttraumatickou stresovou poruchou jak psychiatrická, tak i farmakologická péče. U poškozené k žádné takové péči a léčbě nedošlo, kdy tato nevyhledala ani vhodnou psychoterapii. Obecně lze předpokládat, že pokud taková péče není vyhledána, tak vymizení příznaků a úprava stavu poškozené může být delší, případně prožívání událostí, respektive úzkostlivá a depresivní

dekompenzace může být intenzivnější. Podle názoru znalce, pokud by poškozená fakticky vyhledala odborníka, tak by jí byla medikace předepsána a byla by jí doporučena i psychoterapie. I v případě, pokud by poškozená tuto odbornou pomoc vyhledala, tak by tato skutečnost patrně nic nezměnila na závěrech znalce o délce období, kdy došlo k závažnému omezení poškozené, neboť její pracovní neschopnost byla velice krátká a obecně se předpokládá, že léčení je delší, trvající týdny až měsíce a vždy trvá, než začnou léky účinkovat. Medikaci by měl ideálně předepisovat psychiatr, mnohdy tak činí i praktičtí lékaři, tito primárně využívají jako lék benzodiazepiny, která však nejsou příliš vhodná, protože oddalují emoční odpověď na zpracování traumatu a může tak docházet k prodloužení projevů příznaků. Standardem bývá nastavení antidepressiv, kdy poté dochází k chybám při zvolení jednotlivých druhů a typů antidepressiv. V tomto smyslu je predikce vývoje posttraumatické stresové poruchy vždy problematická.

63. Znalec v obecné rovině připouští, že na závěr o existenci posttraumatické stresové poruchy může mít i skutečnost, že v předchozím partnerském vztahu byla poškozená po delší dobu fyzicky a psychicky týrána, ale toliko v tom smyslu, že by byla takto zvýšeně vulnerabilní a má tak snížený práh pro rozvoj posttraumatické stresové poruchy. Obecně má posttraumatická stresová porucha i vliv na intimní vztahy, kdy z tohoto pohledu je oběť citlivější a zranitelnější a obvykle se to projevuje i nedůvěrou k mužům, nicméně není vyloučena ani možnost, že naopak navázání nového partnerského vztahu jí může pomoci překonat úzkostnou a depresivní symptomatiku spojenou s posttraumatickou stresovou poruchou.
64. Svědek [REDAKCE] – syn poškozené [REDAKCE] – ve své výpovědi v přípravném řízení, kterou soud za souhlasu procesních stran přečetl postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu, uvedl, že bydlel s maminkou a bratrem v [REDAKCE]. Maminka se seznámila s obžalovaným v práci a tento se k nim dne 20. 11. 2023 nastěhoval. Svědek mu říkal jeho jménem, když spolu neměli moc dobré vztahy, svědek ho měl ze začátku rád, později se to změnilo a od března 2024 jej ignoroval. Mezi obžalovaným a maminkou to bylo na počátku dobré, poté se začali hádat, když k tomu došlo někdy v zimě, poté se stále hádali a řvali na sebe, takto se hádali skoro každý druhý den. Svědek neví, kvůli čemu se hádali, takto se hádali v kuchyni a někdy v ložnici, někdy to bylo přes den, někdy v noci, jejich hádky trvaly třeba i hodinu. Svědek neví, jak tyto hádky skončily, když najednou byl klid. Maminka ani obžalovaný mu k těmto hádkám nic neříkali. Asi dvakrát mu maminka říkala, že je obžalovaný agresivní a že ji mlátí, kdy jednou ji obžalovaný hodil na lednici a také ji škrtil, sám svědek viděl přímo situaci, kdy obžalovaný hodil maminku na lednici. K tomuto jednání podle názoru svědka došlo někdy v zimě, kdy ještě chodil do školy, tehdy oba na sebe křičeli, svědek si již nepamatuje, co si říkali, ale obžalovaný říkal mamince, že ji zabije, poté vzal maminku za krk a odmrštil ji na lednici. Současně svědek viděl opakovaně na mamince modřiny. Ptal se jí na ně, ale ona mu nechtěla říci, od čeho je měla. Dne 25. 7. 2024 byl s maminkou na Policii ČR, kde podávala oznámení, kdy ji měl obžalovaný napadnout, maminka mu to vysvětlovala, ale svědek to moc nepochopil. V tento den byla maminka vystrašená a taková podle názoru svědka nesvá. Svědek nikdy neviděl, že by obžalovaný pil alkohol nebo užíval drogy.
65. Svědek [REDAKCE] – syn poškozené [REDAKCE] – ve své výpovědi v přípravném řízení, kterou soud za souhlasu procesních stran přečetl postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu, uvedl, že bydlel v bytě společně s bratrem a maminkou na adrese [REDAKCE]. Někdy před půl rokem se k nim přistěhoval obžalovaný, kdy ze začátku (2-3 měsíce) to bylo v pohodě, poté ale začal být obžalovaný hnusný na mámu, kdy se to ale snažil dělat potají tak, aby to neviděli. Svědek tedy nic neviděl, ale stávalo se, že šel na záchod nebo do koupelny a viděl mámu, jak je ubrečená a byla také celá červená, toto se stalo mnohokrát (sám svědek toto odhadl na 8 až 10 případů, ale přiznával, že toto opravdu neví). Současně mu máma říkala, že jí posílal zprávy, kde jí vyhrožoval, že se nedožije rána (toto se podle svědka stalo mnohokrát – pětkrát nebo desetkrát). Jednou asi někdy v měsíci květnu 2024 opětovně probíhala mezi nimi hádka, tato ale byla hlasitější, svědek šel ke dveřím, zkoušel je otevřít, toto nešlo, proto zavolał na linku 158. Posléze přijeli

policisté, dotazovali se na věc jak obžalovaného, tak mámy, ptali se jí, zda nepotřebuje pomoci a jestli je vše v pohodě, když obžalovanému řekli, že jestli se to stane ještě jednou, tak přijedou. Máma šla poté spát k nim do pokoje, obžalovaný přišel za nimi, říkal mámě, aby si šla lehnout k němu a aby mu dala svůj telefon, máma toto odmítla, kdy obžalovaný ji přesto tahal a říkal jí, aby dělala, máma mu říkala, aby ji nechal být a poté svědek slyšel, jak spadl na zem telefon. Obžalovaný to poté vzdal a šel spát.

66. V jiném případě někdy na začátku prázdnin svědek částečně viděl, jak se znovu obžalovaný hádal s mámou, která byla v koupelně a žehlila si vlasy, obžalovaný k ní tehdy přiběhl a začal ji škrtit, máma se začala bránit a poté bouchla sprchu a obžalovaný následně odešel do pokoje. Svědek toto viděl pouze částečně ze svého pokoje a do celé situace nechťel nijak zasahovat. Máma pak za ním přišla a říkala mu, že rozbila sprchu, protože jí obžalovaný začal škrtit, když si myla vlasy. Svědek šel poté za obžalovaným na balkón, kde kouřil a ptal se ho, proč to dělá, kdy obžalovaný všechno sváděl na mámu, s tím, že on sám nic nedělá, kdy jí pouze vždy chytne za tu její „hubu“. Svědek mu tehdy říkal, aby to už nedělal. Svědek viděl mámu jednou zraněnou, když měla škrábanec na noze, tento vznikl tak, že se uhodila o topení, kam ji měl obžalovaný shodit, k tomuto došlo v den, kdy podávala mamka trestní oznámení. K tomuto dni mu dále mamka říkala, že obžalovaný ji dvě nebo tři hodiny držel na posteli v pokoji a odmítl ji pustit z pokoje, poté za ním přišla celá ubrečená a řekla mu, že už to dále nejde a že musí jít na Policii ČR. Současně mluvila i o tom, že ji měl obžalovaný znásilnit, toto mu ale nijak nepřibližovala. V dalších případech svědek viděl červené fleky na krku matky, které byly jakoby dokolečka (toto svědek viděl asi 4x nebo 10x), máma mu k tomu říkala, že jí obžalovaný škrtil a tlačil na klouby pod dolní čelisti a na ohryzek. Máma mu k tomu ještě říkala, že když jí to udělal poprvé, tak že si myslela, že umře. Tyto fleky poté druhý den zmizely. V jednom případě mu máma říkala, že když ji takto chytil obžalovaný za ohryzek, tak se jí ho podařilo škrábnout přes oko a obličej.
67. Přímě ke svědkovi se obžalovaný choval bez problémů, jeho mladšího bratra ale nemusel a ignoroval ho. Obžalovaný pil doma pivo, toto mu kupovala máma, současně obžalovaný kouřil trávu.
68. Svědkyně [REDAKCE] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedla, že zná poškozenou [REDAKCE], se kterou se seznámila v práci, padly si do oka a začaly se scházet i mimo práci, většinou to bylo o tom, že šly společně na cigaretu, protože bydlí v blízkosti sebe. Svědkyně takto zná poškozenou asi dva nebo tři roky. Současně společně komunikovaly i telefonicky a přes sociální síť. Svědkyně považovala poškozenou za blízkou kamarádku, obě mezi sebou neměly žádné konflikty ani rozepře.
69. O vztahu poškozené s obžalovaným [REDAKCE] se svědkyně dozvěděla až později, když tehdy už oba byli po nějakou dobu spolu. Svědkyně věděla, že se poznali v práci, kdy poškozená se do obžalovaného zamilovala a velmi riskovala, protože v práci nesměla být v kontaktu s vězni. Sama svědkyně obžalovaného z předchozí doby neznala.
70. V tomto směru ji poškozená po dlouhou dobu nic neříkala, svědkyně ale na ní pozorovala změnu v chování, když začala být nevrlá a nepříjemná, začala mít i zdravotní problémy. Jednou jí svědkyně sáhla na rameno, poškozená uhnula a vyjekla, poté jí řekla, že jí to bolí, odmítala ale svědkyni říci, proč jí to bolí, kdy až později se dozvěděla, že do tohoto ramena dostávala „koňary“. Svědkyně nedokáže už uvést, kdy začala vnímat tuto proměnu poškozené, ale domnívá se, že to mohlo být někdy v únoru, případně někdy na jaře daného roku, kdy tehdy to ještě ale nebylo tak intenzivní. S tímto bylo spojené i to, že se obě začaly i méně vídat, později se svědkyně dozvěděla, že obžalovaný poškozené zakazoval kontakt se svědkyní.
71. Od této doby se jí poškozená začala svěřovat s problémy ve vztahu s obžalovaným. Podle názoru svědkyně se poškozená za toto nejprve styděla, kdy takto jí říkala, že obžalovaný se k ní nechová dobře, nadává jí, fyzicky ji napadá, kdy jí dával prsty pod bradu a vytahoval nahoru, útočil na krk, kroutil jí rukou, tahal ji za vlasy nebo chytal za pusy a nutil ji k různým věcem, kdy tím byl myšlen

sex, který poškozená nechtěla, když svědkyně si to již přesně nepamatuje, protože na to chtěla také zapomenout. Poškozená se svědkyni takto svěřila i s tím, že byla obžalovaným donucena k orálnímu uspokojování obžalovaného, kdy i v jiných situacích byla s tímto svolná, přestože to pro ni nebylo nijak příjemné a dělala to pouze pro to, aby byl klid. Poškozená jí k tomu říkala, že důvodem těchto konfliktů byla žárlivost obžalovaného. Poškozená se jí jednou svěřila, že se ze zoufalství z tohoto pokusila o sebevraždu. Svědkyně si na poškozené nikdy nevšimla žádného viditelného zranění, vnímala pouze skutečnost, že poškozená výrazně zhubla. Svědkyně dále vnímala, že poškozená byla i pod dohledem ve vztahu ke komunikaci s ní nebo s jinými osobami, protože se jí stávalo, že jí poškozená říkala, že má chvilku a zda jí může zavolat, nebo jí říkala, bacha jde a pak byl telefon vypnutý. Poškozená mluvila také o výhrůžkách od obžalovaného, když jí i preposílala jednu z nich, kde jí obžalovaný psal, že když nebude jeho, tak ji zabije. Poškozená se poté obžalovaného už bála, byť se to sama snažila zlehčovat, ale svědkyně to vnímala tak, že poškozená měla spíše strach o své děti než o sebe samou.

72. Z komunikace s poškozenou dále vyplývalo, že se také zhoršovala jejich finanční situace, proto jí svědkyně půjčovala částku 20 000 Kč, tak aby byla schopna splácet svůj předchozí dluh, když nikdy předtím jí svědkyně peníze nepůjčovala.
73. Sama svědkyně ničemu osobně přítomna nebyla, sám obžalovaný se v její přítomnosti choval normálně a normálně se choval i přímo ke svědkyni. Svědkyně v tuto dobu nebyla v samostatném kontaktu s obžalovaným a nebyla s ním v kontaktu ani po telefonu nebo přes sociální síť. Pokud jde o vztahy obžalovaného a synů poškozené, tak v případě staršího syna byl jejich vztah normální, v tomto smyslu hrálo podle názoru svědkyně roli i to, že tento syn nemá žádné morální zábrany a vše vždy zlehčoval. Mladší syn posléze viděl i jeden konflikt mezi poškozenou a obžalovaným, slyšel jejich hádky, což sám svědkyni říkal, a proto potom začal na obžalovaného startovat.
74. Svědkyně sdělila poškozené, že pokud bude chtít, tak jí pomůže a nebude na ni tláčit, ale toto rozhodnutí musí učinit ona sama. Podle názoru svědkyně se to dlouhou dobu v poškozené tlouklo, protože na jedné straně se poprvé v životě zamilovala a měla obžalovaného ráda a na druhé straně jí tento takto ubližoval. V tomto smyslu podle názoru svědkyně v plánu poškozené bylo pouze dostat obžalovaného z místa jejího bydliště tak, aby neubližil jejím synům, tak aby mohla znovu normálně žít, kdy jí nijak nešlo o navazující trestní řízení, případně o znásilnění. Nakonec se poškozená rozhodla, zavolala svědkyni, tato pro ni přijela a s jejím souhlasem ji odvezla na pohotovost a poté do nemocnice. Tomuto předcházelo její napadení, protože poškozená tehdy měla naraženou ruku a koleno.
75. Sama svědkyně si denně zakouří marihuanu, když u poškozené viděla, že na to moc není, protože jí marihuanu jednou nabídla a tato ji ani neuměla kouřit. Pokud jde o dobu soužití s obžalovaným, tak svědkyně věděla, že si něco dávali s obžalovaným, kdy k tomu byla poškozená nucena a takto ji obžalovaný udržoval na takové vlně, ale toto jí bylo řečeno až ex post. Takto se svědkyně dozvěděla, že si společně dávali pervitin. Poškozená vždy užívala alkohol v přiměřeném rozsahu. O obžalovaném svědkyně věděla, že má kladný vztah k marihuaně, kdy o jiných psychoaktivních látkách svědkyně neví. Současně obžalovaný pil alkohol, kdy byl pivař.
76. Po zadržení obžalovaného svědkyně asi tři týdny bydlela u poškozené, protože se tato bála, kdy ji chodili vyprovázet na autobus do práce a čekali na ni, když přijížděla. Svědkyně jí pomáhala s nákupy, s vařením a s kluky, kdy poškozená někdy nebyla schopna vylézt z postele a plakala. Svědkyně doporučovala poškozené péči psychologa, kdy poškozená se snažila někoho sehnat, tehdy hodně věřila svému gynekologovi, přes kterého to řešila. Po jejím odchodu jí poškozená volala, že dostala od obžalovaného dopis, ve kterém ji obviňoval z pohlavní nákazy, svědkyně jí musela uklidnit a donutit jí, aby si sjednala schůzku u lékaře, který jí provedl vyšetření, které bylo negativní, kdy poškozené se poté velmi ulevilo. Následně společně přestaly být v častějším kontaktu, protože v poškozené se stále rvala její zamilovanost do obžalovaného, tehdy také řešila i to, zda soud nějak zruší nebo nezruší, protože mu takto ubližovat nechtěla, tehdy začala být trochu

zlá i na svědkyni, proto se tato raději stáhla, navíc sama řešila své problémy. Aktuálně svědkyně potkává poškozenou s novým partnerem, kdy se směje a normálně funguje. Poškozená dále velmi těžce nesla situaci svého mladšího syna, který byl svěřen do péče jeho otce.

77. Pokud soud svědkyni přdestřel podle § 211 odst. 3, písmena a) trestního řádu její výpověď z přípravného řízení, tak svědkyně na tuto odkázala, tuto označila za přesnější, kdy si tehdy mnohé detaily vybavovala, zatímco dnes už nikoli a tehdy ji nikdo neovlivňoval v tom, co má v rámci své výpovědi uvést. V rámci této výpovědi svědkyně uvedla, že jednou viděla na poškozené modřiny na vnitřní straně jejího stehna, kdy poškozená se jí svěřila s tím, že tyto vznikly tím, že ji obžalovaný brutálně vyprstil. Obžalovaný na ni stále žárlil, zablokoval jí i několik kontaktů v telefonu a vybíral i fotky, které bude mít poškozená na Facebooku, což přišlo svědkyni absurdní. Obžalovaný kontroloval poškozené komunikaci, proto si poté poškozená raději vše mazala a spíše si společně telefonovaly. Obžalovaný chtěl dítě, ale poškozená brala tajně antikoncepci a prosila svědkyni, aby se před obžalovaným neprokecla, protože jí jinak zabije.
78. Svědkyně [REDAKCE] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedla, že je matkou poškozené [REDAKCE], se kterou v předmětné době nebyla moc často v kontaktu, konkrétně se viděly asi jednou za dva měsíce, případně si občas zavolaly. K věci posléze svědkyně uvedla, že se pouze doslechla o tom, že bylo dceři ublíženo, sama dcera jí nic neřekla a nedala jí nic přechít, kdy byla psychicky na dně. Svědkyně se dozvěděla pouze od vnuka, že obžalovaného sebrali policisté, a to je všechno. Svědkyně viděla obžalovaného asi třikrát nebo čtyřikrát v přítomnosti dcery, kdy žil s dcerou v době od listopadu 2023 asi do srpna 2024. Svědkyně ví pouze o tom, že se s ním dcera seznámila ve fabrice, ale jinak nic o jejich vztahu neví, stejně tak nic neví o obžalovaném. Její dcera si v průběhu jejího vztahu nikdy na nic nestěžovala a rovněž jí nikdo jiný neříkal o nějakých problémech v jejich vztahu. Sama svědkyně si také ničeho nevšimla, a to ani nějakého zranění své dcery. O jejich rozchodu se svědkyně dozvěděla od svého vnuka. Se svými vnuky byla svědkyně v kontaktu asi dvakrát do týdne, když tito za ní chodili, protože bydlí kousek od nich. Její vnukové jí nikdy nic neříkali o tom, co se děje doma a svědkyně na nich nepozorovala žádnou změnu.
79. Po rozchodu dcery s obžalovaným byla svědkyně v kontaktu s dcerou a vnuky přibližně ve stejném rozsahu jako předtím. Pokud byla dotazována na nějakou změnu, tak k tomu svědkyně uvedla, že dcera tehdy nebyla ničeho schopna a jenom ležela, zvracela, nejedla a chodila po doktorech, když toto jí říkali vnuci a když k ní chtěla jít, tak to dcera nechtěla. V tomto směru tedy sama svědkyně přímo do místa bydliště dcery nedocházela a s dcerou ani nekomunikovala. Pokud jde o běžný chod domácnosti dcery, tak dcera tam snad měla nějakou kamarádku, když svědkyně neví, jak dlouho tato situace trvala.
80. Pokud jde o finanční situaci dcery, tak tato je podle svědkyně hrozná, když v tomto směru zmiňuje zejména výživné, které musí platit na syna, který přešel do péče otce, na které ale nemá, protože má malý plat. I předtím jí svědkyně občas finančně vypomáhala, případně jim nakoupila nebo vnuci k ní chodili na jídlo. Situaci, kdy syn přešel do péče otce, vnímala její dcera velmi negativně, znovu se dostala do předchozích stavů, kdy stále brečela, neustále mu telefonovala, on si jí zablokoval a psal jí sprosté SMS zprávy, když svědkyně se domnívá, že tyto psal spíše jeho otec. Ani sama svědkyně mladšího vnuka od této doby neviděla. K této situaci podle názoru svědkyně došlo někdy v listopadu 2024.
81. Svědkyně [REDAKCE], jejíž úřední záznam o podaném vysvětlení soud přečetl za souhlasu procesních stran postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu, uvedla, že nejméně dva roky pronajímá byt poškozené [REDAKCE], když někdy v létě ji poškozená požádala, zda by s ní v bytě mohl bydlet i její přítel, s čímž svědkyně souhlasila. Svědkyně nikdy neviděla partnera poškozené, jinak poškozenou dlouhodobě zná, ale nejsou kamarádky a o jejím soukromém životě nic nevěděla. O tom, že se u nich doma něco děje, se svědkyně dozvěděla pouze od lidí z domu, kteří jí tvrdili, že u poškozené byla Policie ČR. Svědkyně proto poškozenou zkontaktovala, poškozená jí řekla, že se už nic neděje, protože jejího přítele odvedli a bude už klid, ale nic bližšího

jí uvést nechtěla. Následně jí svědkyně [REDACTED] říkala, že měli brát asi společně drogy, a proto přítele poškozené odvedli. Svědkyně [REDACTED] si jí již někdy na jaře 2024 stěžovala, že je v bytě poškozené rachot, hlavně v noci a k ránu, když na sebe sprostě nadávají a z jejich bytu jsou slyšet rány a současně kouří trávu na balkóně. Svědkyně tehdy o tomto mluvila s poškozenou, která jí toto popřela a pouze připustila, že někdy zakřičí na děti. Svědkyně [REDACTED] jí k věci posléze uvedla, že se to trochu uklidnilo. Nikdo jiný si svědkyni na poškozenou nestěžoval.

82. Svědkyně [REDACTED], jejíž úřední záznam o podaném vysvětlení soud přečetl za souhlasu procesních stran postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu, uvedla, že bydlí v [REDACTED], kdy poslední dva roky zde bydlí i poškozená [REDACTED], která zde zpočátku bydlela se svými dětmi a později se u ní objevil nějaký muž, kterého svědkyně začala slyšet z balkónu poškozené. Tohoto muže svědkyně nezná a nic o něm neví. V této době však svědkyně začala slyšet z balkónu, jak se hádají, kdy poškozená vždy na muže sprostě křičela a vulgárně mu nadávala (například sráči, zmrde). Svědkyně neslyšela kvůli čemu se hádají, kdy porozuměla jen vulgárním výrazům a posléze bylo slyšet i bouchání dveří. Z bytu žádný hluk, hádky nebo rány svědkyně neslyšela. Tyto hádky svědkyně slyšela dvakrát až třikrát týdně, vždy přes den nebo k večeru. Svědkyně se s poškozenou pouze vždy pozdraví a nijak více se spolu nebaví. Svědkyně nikdy neviděla na poškozené žádné zranění. Svědkyně cítila z balkónu marihuanu, neví sice, kdo ji kouřil, ale takto na balkónu stáli poškozená, tento muž a syn poškozené. Následně u poškozené bydlela asi jeden měsíc žena se psem, kterou svědkyně nezná a tato se odstěhovala někdy koncem měsíce srpna 2024.
83. Svědkyně [REDACTED], jejíž úřední záznam o podaném vysvětlení soud přečetl za souhlasu procesních stran postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu, uvedla, že poškozenou [REDACTED] zná ze zaměstnání, kdy spolu pracovaly ve firmě Toyoda po dobu několika let a někdy v lednu 2024 k nim přešla poškozená na stejnou směnu. Tehdy si poškozená začala stěžovat na to, že se doma hádá se svým přítelem jménem [REDACTED], který je agresivní, když důvodem jejich hádek měly být blbosti. [REDACTED] tehdy jezdil za prací a doma byl pouze na víkendy. Někdy v srpnu se poté stalo, že poškozená nepřišla do práce a její mistr jí to vysvětloval tak, že má poškozená doma nějaké problémy. Následně přišla poškozená druhý den do práce a říkala jí, že na [REDACTED] zavolala policisty a že je tento ve vazbě. Toto jí poškozená vysvětlovala tak, že jí [REDACTED] bil a škrtil. Poškozená občas přišla do práce s modřinou na krku, toto jí vysvětlovala tak, že jí to udělal [REDACTED] tím, jak jí škrtil. Takových modřin si svědkyně všimla ve dvou nebo ve třech případech. Poškozená nikdy nemluvila před svědkyní o znásilnění.
84. Svědek [REDACTED] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že od července 2024 byl s poškozenou v kontaktu pouze dne 4. 9. 2024, kdy byla poškozená na preventivní prohlídce. Primárně smyslem této schůzky byla preventivní prohlídka a současně poškozená požadovala odběr na syfilis. Na tuto schůzku se poškozená objednala telefonicky den předem, kdy s ohledem na její problém jí vyhověli v takto krátkém termínu. Při této prohlídce přišla poškozená svědkovi taková rozhozená, tvrdila, že se bojí, protože prožila nějaký velký stres, současně říkala, že ji partner z vězení obviňuje z toho, že díky ní má syfilis, proto svědek udělal odběr a dal poškozené neschopenku, protože mu poškozená říkala, že se bojí lidí a že by potřebovala zařídit něco na uklidnění. Pracovní neschopnost poškozené inicioval sám svědek po rozhovoru s poškozenou, kdy mu přišlo, že poškozená nic nehraje, byla vyklepaná a bylo na ní vidět, že není ve své kůži. Poškozená hovořila v této souvislosti dále pouze o svém napadení, ale nijak blíže o tom mluvit nechtěla, proto to s ní svědek dále nijak nerozebíral. V rámci gynekologického vyšetření bylo vše v pořádku, kdy i výsledky odběru byly negativní. Svědek většinou svým pacientkám doporučuje, aby takovou situaci mimo gynekologický problém řešili i se svým praktickým lékařem, když z vyjádření poškozené nevyplývalo, že by kvůli tomu byla v kontaktu se svým praktickým ošetřujícím lékařem. V rámci tohoto vyšetření svědek současně poškozené předepsal léčivo Elenium, kdy bylo domluveno, že pokud to nebude dostatečné, tak se znovu dostaví a svědek jí případně odešle k jinému odborníkovi. Pracovní neschopnost poškozené ukončili po telefonu

dne 18. 9. 2024, když bylo domluveno, že pokud nebude žádat prodloužení pracovní neschopnosti, je možné toto vyřešit i takto po telefonu. Poškozená tehdy mluvila pouze s jeho sestrou a sám svědek s ní nemluvil. Svědek je s poškozenou nadále v kontaktu, kdy v následující době řešili otázku antikoncepce, konkrétně se takto viděli v únoru 2025, tehdy řešili otázku plánování těhotenství a vysazení antikoncepce a další preventivní prohlídka je naplánovaná na období srpna až září 2025. Později se k této situaci již nevraceli, když v pozdější době svědkovi přišla poškozená již v pořádku. Poškozená je jinak již roky jeho pacientkou, zpravidla se osobně vidí pouze na preventivních prohlídkách, když před 4. 9. 2024 viděl svědek osobně poškozenou asi jeden rok zpátky, jinak mezi nimi probíhaly telefonické konzultace v otázce antikoncepce.

85. Výpovědi svědka posléze dokládají lékařské zprávy na č.l. 632, 638 a 912-913 spisu, kterými soud provedl důkaz.
86. Svědek [REDAKCE] ve své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že poškozená je jeho pacientkou a tuto viděl v průběhu roku 2024 celkem třikrát, poprvé v měsíci březnu (26. 3. 2024), kdy byla po covidu a necítila se dobře (udávala, že je unavená a špatně se jí dýchá, současně ale nemluvila o problémech se spánkem), proto přišla na kontrolu a naplánovali její další vyšetření, následně dne 11. 4. 2024 provedli preventivní prohlídku, a protože měla poškozená nízkou hladinu kyseliny listové a vitamínu D, tak nasadili léčbu (kyselina listová a železo), tuto měli zkontrolovat v srpnu, což učinili, kdy bylo vše v pořádku a poté svědek poškozenou již do konce roku neviděl. V průběhu těchto situací nikdy nehovořili o zhoršeném psychickém stavu poškozené nebo o otázce jejích úzkostí. Rovněž svědek s poškozenou nijak nehovořil o jejích osobních poměrech, jedinou skutečností, kterou tehdy řešili, byla otázka její práce v prašném prostředí.
87. Svědek převzal poškozenou jako svoji pacientku v roce 2019 a poškozená v podstatě chodila pouze na preventivní prohlídky, kdy jiné zdravotní problémy společně neřešili. Byť si svědek poškozenou přímo nevybavuje, přišla mu při všech vyšetřeních stejná. Svědek přiznává, že otázka problémů s psychickým stavem je relativně častá otázka, kterou řeší se svými pacienty, když si je vždy poslechne, a protože ví, že je nedostatek psychiatrů, tak se vždy snaží s pacientem domluvit a zkusí vždy primárně nějakou přírodní léčbu nebo nasadí něco na uklidnění. Pokud by toto s ní chtěla poškozená řešit, tak to bylo možné. V tomto smyslu se stává minimálně, že by nebylo možné problémy vyřešit u svědka a musel by pacienta odesílat k psychiatrovi. Svědek současně popřel, že by kvůli této otázce měl konflikt s nějakým pacientem.
88. V roce 2024 svědek poškozené nevystavoval žádnou pracovní neschopnost, toto učinil až v roce 2025, a to kvůli virovému zánětu horních cest dýchacích, předtím byla poškozená v pracovní neschopnosti v roce 2023 pro bolesti zad.
89. Výpovědi svědka posléze dokládají lékařské zprávy na č.l. 532, 626 a 628 spisu, kterými soud provedl důkaz.
90. Soud dále provedl důkaz dopisy (č.l. 161-167, 177-197 spisu), které obžalovaný [REDAKCE] adresoval z Vazební věznice [REDAKCE] poškozené [REDAKCE]. Z této vyplývá, že obžalovaný poškozenou informuje o tom, že každý musí při nástupu do vězení k doktorovi, kdy včera obžalovaného odvedli na zdravotní a tam mu řekli, že má syfilis. Protože byl předtím obžalovaný v base, tak to musel dostat pouze od poškozené, také mu nabídl podat na poškozenou trestní oznámení, za to že je přenašeč. Současně obžalovaný poškozené napsal, že pokud nestáhne své obvinění, tak toto podá a když to nestáhne, tak s tímto to vyhraje a poté ji bude tahat po soudech. Obžalovaný dále napsal, že mu tímto hezky zařídila život ... a pokud se to dozví jeho sestra, tak se jí poškozená nezbaví a v Kadani se to také určitě dozví. Obžalovaný dále uváděl, že mu poškozená moc chybí a myslí na ni, kdy trestní oznámení na ni podávat nechce, ale podá ho, pokud to ona sama nestáhne, protože už nechce znovu tolik sedět. Kromě toho obžalovaný uvedl, že ví, že se někdy choval jak svině, ale to poškozená taky, kdy ten fet to všechno posral a všechno se pak zkurveně změnilo. Na konci znovu zopakoval, aby to poškozená stáhla, dokud nebude pozdě. V dalším dopise obžalovaný uvádí, že když poškozená přijde tam, kde to nahlásila, tak to jde

stáhnout a poslední místo, kde to jde stáhnout je u soudu, kdy tam pouze vypoví, že to bylo jinak a dobrovolně, kdy obžalovaný poté nebude podávat nic skrze ten syfilis a každý si půjde svou cestou a bude si žít jak chce. V dopise označeném 22. 10. obžalovaný dále poškozené píše, aby pro něho udělala tři věci, tedy aby mu byla věrná a počkala na něho, dále aby zavolala jeho advokátce – telefon + [REDAKCE] a zeptala se jí, co může udělat pro to, aby obžalovaný dostal menší trest a třetí věc jí napíše jindy. V dalším dopise se k tomu obžalovaný znovu vrací, kdy chce, aby to udělala, kdy pokud ho milovala, tak má u soudu říci, že to tak nebylo, poté už ho nikdy neuvidí, kdy jí dají při nejhorším podmínku a půjde domů stejně jako obžalovaný. Jinak obžalovaný dostane 8 let, a to nezvládne. V dalším dopise obžalovaný nejprve děkuje poškozené za balíky, současně ale žádá, aby poškozená u soudu řekla, že to udělala ve zkratu, že to nemyslí vážně, že měla psychiku v háji, pak už nic nemusí, kdy jí nedají ani podmínku, kdy se na to obžalovaný dnes ptal, takto zmiňuje, že dnes je pátek 11. 10., znovu opakuje, že má povědět u soudu, co jí v dopise napsal a každý si půjde po svém, v dalším odstavci hovoří o tom, aby ho nechala jít od soudu domů, když stačí říci jen to, co jí napsal.

91. Kromě toho obžalovaný v těchto dopisech žádal poškozenou o zaslání různých věcí, kdy jí popisoval, jak to musí být zasláno, aby to mohl převzít, kdy poškozená je jediná, na kterou se může obrátit, kdy nemá peníze a ani kontakt na sestru. V posledních dopisech už obžalovaný poškozené pouze vyčítal, jak lže a současně, že má jiného partnera, kdy „mrdá s nějakým zmrdem“ a hlavně že jeho půlka postele už je zabraná a může mrdat. Dále obžalovaný uvádí, že ho nejvíc mučí, že už ji nemá a ona si už v klidu vymrďává a jemu hrozí jen tak 8 let za nic, za její lži, kdy ji furt miluje, ale zároveň ji nesnáší a toho zmrda jí nikdy neodpustí.
92. Současně soud provedl důkaz zálohou dat z mobilního telefonu zn. Samsung Galaxy A10 (č.l. 306-307, 310-390 spisu), který vydal obžalovaný [REDAKCE] (č.l. 110-111 spisu) a která byla zajištěna při ohledání věci (č.l. 303-305 spisu), jejíž součástí byla i komunikace s poškozenou Petrou Smejkalovou, kdy v tomto směru například dne 17. 6. 2024 v čase 13:09:01 hodin dostal od poškozené zprávu ve znění: „Kdybys me neskrtl a nenadaval mi tak budu...nemuale“, dále komunikace ze dne 28. 6. 2024 z doby od 03:09:41 hodin do 04:48:58 hodin, kdy mu poškozená píše: „Před klukama uz se hadat nechci, tak raději pujdu p, A prestan mi furt vyhrozovat a nadavat sprostě. Ne, Nechapes ze si mi ublizil??? Nemyslim psychicky, Nikdy by me nepadalo ze bys tohodle byl schopny k, Kdybys vedel jak me vse boli nevím, jak se otočit a“, kdy obžalovaný jí odpovídá: „Nezahodim to co jsem budovali jen tak!!! Přestaň z, Lásko!!!! Já tě chytil za pusu a nic vic! Nezbil“, nebo ze dne 16. 7. 2024 z 19:19:39 hodin, kdy poškozená odpovídá: Mimi, ty si me fakt prastil. Tak rano ju. Uzij si skate“, kdy obžalovaný odpovídá: Ale to mi ta ruka vylítla ani nevím jak, sama...“.
93. Obdobně soud provedl důkaz zálohou dat z mobilního telefonu zn. Xiaomi Redmi Note 11 (č.l. 463, 467-473, 474-478, 479-492, 493-520 spisu), kterou poskytla svědkyně [REDAKCE] a která byla provedena při ohledání věci (č.l. 458-463 spisu), jejíž součástí byla i komunikace s poškozenou [REDAKCE]. Z této vyplývá, že dne 10. 4. 2024 jí posílá poškozená screenshot své komunikace s obžalovaným, kde jí píše, že bude v pátek v Kadani, tak se má ohlížet, ale nebude o něm vědět. Dále jí píše, že ji miluje a nikdy ji nenechá a vyhrožuje jí, že se může posrat, zblejt a pokud si někoho najde, tak je sejmě oba a nikdy se ho nezbaví. Ujist'uje ji, že to myslí vážně a že ji nikdy nenechá, bude ji uhánět a pak ji zabije.
94. Z jejich vzájemné komunikace dále vyplývá, že dne 24. 6. 2024 poškozená píše, že už to s obžalovaným nezvládá. Pořád jí nadává a uráží, nadává jí krávo, mrdko a včera ji málem zlomil vaz. Před chvílí ji zase držel za ruce, tak že jí je málem zlomil. Vadí mu, že se chová odtažitě. Myslí si, že je normální se takhle chovat. Včera jí spálil rty cigárem a ani se jí za nic neomluví, řekl jí, že když se chová jako mrdka, tak si to zaslouží. Poškozená si stěžuje, že už nezvládá chodit do práce, nejde se jí přetvařovat. Navíc od té doby, co tam je, tak nemá na jídlo pro děti, kdy je zase 14 dní do výplaty a neví, co dá klukům najíst, kdy nemá ani na pořádnou svačinu pro malého. Mrzí ji, že zklamala jako matka skrz jídlo a že doma mají zlého člověka. Děti musí poslouchat jak ji škrtí

a ona pak brečí. Bojí se, že jednou přijdou a ona bude mrtvá. Má chuť se opít a skoncovat to. Jednou jí řekl “Píčo chcípni“ a dneska ať zdechne, že je mrdka. Včera ji chytil za krk ... ohryzek, a silou ho tlačil do krku, kdy v životě nezažila takovou bolest a myslela, že omdlí. Pak ji natlačil zády ke zdi, ale jak se bránila, tak narazila hlavou do zdi. Kdy si přeje, aby ji fakt zabil, aby to nemusela snášet. Současně žádá po svědkyni [REDAKCE], aby nešla na policajty a nic nepodnikala, kdy zítra jde do práce, tak nebude doma a uklidní se to.

95. Soud dále provedl důkaz protokolem o prohlídce těla, včetně fotodokumentace, týkající se poškozené [REDAKCE] (č.l. 539-544 spisu) a současně i obžalovaného [REDAKCE] (č.l. 99-109 spisu). Současně soud provedl důkaz protokolem o ohledání bytu [REDAKCE], včetně fotodokumentace (č.l. 584-598 spisu).
96. Ze zprávy Zdravotnických zařízení Ministerstva spravedlnosti (č.l. 620 spisu) vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] byl v době od 3. 9. 2024 do 17. 9. 2024 hospitalizován a léčen na interním oddělení NsP Brno s diagnózou seropozitivní syfilida, kdy toto onemocnění bylo zjištěno při vstupním vyšetření ve Vazební věznici [REDAKCE] dne 15. 8. 2024, následně potvrzeno Národní referenční laboratoří a bylo důvodem k převozu obžalovaného k léčbě do NsP Brno.
97. Ze zprávy společnosti [REDAKCE] (č.l. 907, 920-921 spisu) vyplývá, že poškozená [REDAKCE] u nich pracuje od 1. 12. 2022 jako obsluha klipovacích strojů. Po zaučení byl její výkon i docházka stabilní a řadila se k průměrným operátorům. Poté, co se seznámila s obžalovaným, začal se její výkon zhoršovat, postupem času se nesoustředila v práci, vytvářela chyby, za které měla finanční postih a její docházka se začala těž zhoršovat. Na poškozené bylo patrné, že není něco v pořádku, kdy i její fyzický stav se viditelně zhoršoval, její chování bylo podezřelé a někdy jakoby nevnímala okolí. V následující době, kdy začalo docházet k řešení její rodinné situace, se začala pomalu lépe a aktuálně se dá říci, že se její výkon stabilizoval a vrátil do předchozího stavu. Na pracovišti provádí u zaměstnanců namátkové testy na přítomnost návykových látek, poškozená takto v předmětném období testována nebyla.
98. Soud dále provedl důkaz i opatrovnickým spisem Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 0 P 3/2025, v rámci kterého bylo rozhodováno mimo jiné o návrhu otce ze dne 22. 1. 2025 na změnu péče o nezletilého [REDAKCE], kdy rozsudkem ze dne 26. 2. 2025 byl nezletilý svěřen do péče otce a poškozené byla uložena povinnost přispívat na výživu svého syna částkou ve výši 5 000 Kč měsíčně.
99. Soud dále provedl důkaz spisem Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 3 T 71/2019, kde byl rozsudkem ze dne 23. 9. 2019, ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2019, č.j. 8 To 431/2019- 227, který tímto dnem nabyl právní moci, obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným tím, že po předchozím vyhrožování v době od 20:51 hodin dne 17. 5. 2019 do 11:01 hodin dne 19. 5. 2019 po sociální síti Facebook.com, vyhrožoval poškozené [REDAKCE] násilným vniknutím do bytu, fyzickou likvidací a zabitím, kdy tyto výhrůžky částečně splnil a uskutečnil dne 19. 5. 2019 v době od 12:50 hodin do 13:00 hodin v [REDAKCE], kdy dosud nezjištěným způsobem vnikl do chodby panelového domu, [REDAKCE] zvonil a bušil na dveře bytu s vizitkou [REDAKCE], kdy [REDAKCE] mu odmítla otevřít, načež je nejméně třemi kopy vykopl, vnikl do bytu poškozené, tu zde na chodbě udeřil svou hlavou do oblasti obličeje, následně ji povalil na zem, klekl na ni a držel jí ruku na puse, aby nemohla křičet, přičemž poškozená nemohla dýchat, druhou rukou ji uchopil za vlasy a začal jí hlavou mlátit o zem nejméně pěti ranami a následně ji uchopil za krk a škrtil ji, tak že nemohla dýchat, následně ji povalil na levý bok, stoupl si a jedenkrát jí dupnul obutou nohou na hlavu, kdy v tomto ustal až po příjezdu hlídky na místo, kdy opakovaně za přítomnosti policie vyhrožoval slovy já Tě zabiju, pobodám, píchnu Ti nůž do krku, kdy byl uznán vinným pokusem zvláště závažného zločinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, k § 145 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 54 měsíců, se zařazením do věznice s ostrahou.

100. Po vyhodnocení všech výše uvedených důkazů a navazujícího posouzení průběhu skutkového děje vycházel soud z předpokladu, že není nijak spornou skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] žil od listopadu 2023 do okamžiku svého zadržení dne 25. července 2024 ve společné domácnosti s poškozenou [REDAKCE], a to ve vztahu druha a družky. Sporným se posléze ve vztahu ke skutku pod bodem 1. rozsudku jeví posléze toliko průběh jejich společného soužití, když v tomto smyslu obžalovaný připouští pouze občasné vzájemné hádky, popírá ale jakékoli jednání, které by mohlo mít charakter týrání a současně i sexuálně motivovaného jednání v podobě nechtěných pohlavních styků, případně znásilnění. Oproti výpovědi obžalovaného však stojí výpověď poškozené [REDAKCE], která v rámci své výpovědi relativně podrobně popsala své soužití s obžalovaným, včetně jejich stále častějších hádek, vyhrožování ze strany obžalovaného, případně jeho vulgárního urážení a následně i fyzických útoků vůči její osobě, a to zejména na krk poškozené, které poškozená postupem doby vnímala jako velmi bolestivé a dílem i život ohrožující a současně včetně třech samostatných situací, v rámci kterých i přes odpor poškozené a vyslovený nesouhlas došlo k pohlavnímu styku mezi ní a obžalovaným. V tomto směru obžalovaný považuje tuto výpověď poškozené za účelovou, nevěrohodnou a lživou, vedenou snahou se obžalovaného zbavit, protože s ním již nechtěla společně žít, když toto dovozuje výlučně z toho, že poškozená ve svých výpovědích dané situace popisuje rozdílně, případně poté z výpovědi svědkyně [REDAKCE].
101. V tomto kontextu však soud považuje výpověď poškozené [REDAKCE] z hlavního líčení za zcela věrohodnou, když její výpověď byla velmi podrobná, logicky navazující na všechny ostatní v hlavním líčení provedené důkazy a současně i vystupování poškozené při podání své svědecké výpovědi nevzbuzovalo v soudu jakoukoli snahu o její účelovou výpověď nebo její snahu obžalovanému nějak škodit. V tomto směru byla sice výpověď poškozené v dílčích situacích trochu zmatená, když občas přeskakovala z jedné situace do druhé, případně si až později vybavila některé detaily ze situací, které popisovala ve své výpovědi v předchozí době, na druhou stranu toto podle názoru soudu není nic neobvyklého v situaci, kdy si oběť podobného jednání takto znovu vybavuje pro ni traumatické situace, navíc s ohledem na stále opakující se situace dochází logicky u poškozené nepochybně ke splývání jednotlivých situací a je tak pro ni složité všechny skutečnosti zařadit do správné časové osy a ke každé konkrétní situaci, včetně celkem její logické snahy na celou situaci zapomenout a nijak si ji znovu již nevybavovat. V tomto smyslu chování poškozené a obsah její výpovědi i s těmito nedostatky jsou posléze pro soud mnohem věrohodnější, než pokud by vypovídala zcela totožně jako ve svých předchozích výpovědích, které učinila před rokem tak, jak by to vyžadovala obhajoba. Podstatné je v tomto směru pro soud zejména skutečnost, že všechny podstatné situace, ze kterých je níže dovozována trestněprávní odpovědnost obžalovaného, poškozená popisuje po celé trestní řízení totožně, respektive se nijak neodlišuje v podstatě daných situací, když zejména ve své výpovědi v přípravném řízení pouze popisovala tato jednání a chování obžalovaného v těchto situacích mnohem detailněji, včetně jeho konkrétního vyjadřování a průběhu některých nejzávažnějších situací.
102. V tomto smyslu obžalovaným v závěrečném návrhu specifikované rozpory podle názoru soudu nečiní výpověď poškozené nijak nevěrohodnou. V tomto směru není soudu zřejmé, jakým způsobem činí výpověď poškozenou nevěrohodnou tvrzení o tom, že vyžadovala drsnější sexuální praktiky, zejména pokud to sama poškozená nijak nepopírá a současně uvádí, že sama respektovala i to, že na to obžalovaný není a nijak ho k tomu nenutila, což je i v souladu s obhajobou samotného obžalovaného. Obecně poté platí, že je zásadní rozdíl mezi drsnější sexuální praktikou a vynuceným nebo nechtěným pohlavním stykem, proto i osoby, které případně akceptují drsnější sexuální praktiky mohou být oběťmi znásilnění.
103. Pokud je současně v této souvislosti zmiňován v závěrečném návrhu obhajoby i rozdílný popis chování poškozené před situací, kdy došlo k její digitální penetraci, zejména skutečnost, že v hlavním líčení poškozená nepopisovala svoji obranu v podobě kopání, tak toto tvrzení považuje soud za vytržené z kontextu výpovědi poškozené, kdy jak už bylo výše zmíněno,

poškozená i ve vztahu k popisu těchto tří situací vypovídala trochu zmateně, kdy původně hovořila o existenci dvou nechtěných pohlavních styků, kterým se tímto způsobem bránila (jejími slovy obě tyto situace proběhly obdobně), kdy ve vztahu k těmto také popisovala souhrnně svoji obranu, kdy až v průběhu popisu druhé situace si uvědomila, že tehdy nešlo o pohlavní styk, ale o digitální penetraci, ale znovu už se k předcházející fázi nevracela, toto ale podle názoru soudu lze logicky dovodit z celkové výpovědi poškozené ve vztahu k těmto vynuceným sexuálním aktivitám, a je to poté v souladu i s tím, jak tuto situaci poškozená popisovala ve svých výpovědích v přípravném řízení. Z tohoto důvodu proto soud v tomto ohledu neshledává ve výpovědi poškozené [REDAKCE] žádné rozpory, které by případně dokládaly její tvrzenou nevěrohodnost.

104. Stejně tak podle názoru soudu není obecně a ani v tomto konkrétním případě nijak vyloučeno, aby mezi jednotlivých vynucenými pohlavními styky docházelo i k pohlavním stykům, kterým se poškozená explicitně nebránila (přiměřeně srovnej například usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1170/2021), navíc ve vztahu k tomuto soud považuje za věrohodnou i tu část výpovědi poškozené, která současně koresponduje i s výpovědí svědkyně [REDAKCE], v rámci které poškozená tyto „dobrovolné“ pohlavní styky popisovala spíše tak, že jí sice nebyly příjemné, ale tyto strpěla bez projevu obrany, a činila tak pouze z toho důvodu, aby byl doma klid.
105. Pokud jde posléze o prohlášení poškozené u znalců o tom, že toto jednání nebere jako znásilnění, tak k tomu je nutné na prvním místě upozornit, že jednak toto není a ani nemůže být součástí dokazování, které bylo provedeno v hlavním líčení, neboť ustálenou soudní praxí je zřejmé, že vyjadřování obžalovaného a analogicky i v případě zkoumaných svědků ke skutkovému ději v rámci znaleckého vyšetření není možné přihlížet a dovozovat z nich základ skutkových zjištění soudu, proto ani v tomto případě k tomuto konkrétnímu prohlášení poškozené nemohl soud přihlížet. Vedle toho je soud dále toho názoru, že není až tak důležité, jak dané jednání hodnotí nebo vnímá sama poškozená, případně jak jej sama právně kvalifikuje, rozhodující je posléze zejména to, zda toto jednání popisuje způsobem, který posléze umožní orgánům činným v trestním řízení dovodit existenci zákonných znaků skutkové podstaty konkrétního trestného činu a současně zda dané jednání popisuje v průběhu trestního řízení konstantně, kdy obě tyto podmínky lze ve výpovědi poškozené shledávat, proto také ani toto tvrzení podle názoru soudu samo o sobě nečiní výpověď poškozené [REDAKCE] nijak nevěrohodnou.
106. Stejně tak námitka, že poškozená toto jednání nebyla ihned oznámit, je skutečností, která je podle názoru soudu obecně v případě takových situací celkem obvyklá a není ničím výjimečná, tak jak toto příhodně popisoval ve své výpovědi v hlavním líčení znalec z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, když současně toto plně koresponduje i s výpovědí svědkyně [REDAKCE], která podle názoru soudu věrohodně popsala vnitřní boj poškozené mezi její zamilovaností do obžalovaného a současně i nelibostí nad tím, jak se k ní chová a jakým způsobem jí ubližuje, který podle názoru soudu logicky vysvětluje, proč poškozená celou událost okamžitě neoznámila a neřešila způsobem, který poté později stejně zvolila.
107. V tomto smyslu tyto úvahy zcela korespondují i s popisem osobnosti poškozené, tak jak tato vyplývá ze závěrů znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, kteří nezjistili u poškozené žádné sklony k lhavosti, konfabulacím a fantazírování a současně ani nic, co by ovlivňovalo její obecnou věrohodnost. Přestože stejně jako v jiných případech podobné povahy nebývají takovému případnému jednání přítomni další očití svědci, tak v případě obžalovaného lze pouze částečně za tyto považovat oba nezletilé syny poškozené, když však tito byli přítomni pouze minimu jejich konfliktních situací, mnohdy tyto pouze slyšeli a posléze v dílčích případech viděli stav poškozené a její zranění, na druhou stranu se jak obžalovaný, tak poškozená, shodují na tom, že se logicky snažili vyhybat tomu, aby tomuto tito byli přítomni, proto to logicky ani nebylo možné. Současně však výpovědi obou nezletilých podporují co do způsobu průběhu těchto incidentů, případně jejich četnosti, spíše výpověď poškozené, než samotnou obhajobu obžalovaného. Ke stejnému závěru lze dospět i při hodnocení výpovědi svědkyně [REDAKCE]

██████████, která samozřejmě opětovně sice měla pouze zprostředkované informace od poškozené, na druhé straně si sama všimla ještě před podáním trestního oznámení proměny chování poškozené, když později se jí poškozená svěřovala s problémy svého soužití s obžalovaným, případně jí přeposílala svoji komunikaci s obžalovaným, a to ještě v době, kdy sama poškozená odmítala udělat to, co je jí obžalovaným podsouváno jako motivace pro jeho křivé obvinění, tedy snahu obžalovaného vyhodit ze společné domácnosti. Stejně tak dílčí komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, která byla v rámci tohoto trestního řízení zajištěna, posléze nesvědčí obhajobě obžalovaného a naopak potvrzuje výpověď poškozené. Logicky posléze i závěr o tom, že poškozená trpí v důsledku jednání obžalovaného posttraumatickou stresovou poruchou, dokládá logickou existenci závažných stresových faktorů, které tuto mohly vyvolat, když pokud by vše probíhalo ve smyslu obhajoby samotného obžalovaného, tak z této nelze logicky dovodit žádné takové situace, v důsledku kterých by taková porucha mohla nastat.

108. Na druhou stranu platí, že pokud jde o obhajobu obžalovaného ██████████, tak této v podstatě nesvědčí žádný důkaz provedený v hlavním líčení, naopak jeho osobnostní rysy a obecný předpoklad jeho chování tak, jak tyto vyplývají ze závěrů znalců, dokládají předpoklad průběhu jejich konfliktů právě v rozsahu popisu podaného poškozenou. Vedle toho soud nemohl odhlédnout ani od jiného protiprávního jednání, pro které byl obžalovaný pravomocně uznán vinným v předchozím trestním řízení, kde opětovně fyzicky napadl svoji bývalou partnerku a choval se způsobem, který opětovně svědčí v obecné rovině o jeho způsobu řešení konfliktů a vztahu ke svým partnerkám tak, jak toto popisuje nyní poškozená ██████████ a současně i znalci při popisu osobnosti obžalovaného. Stejně tak ve prospěch obžalovaného nevznívá ani skutečnost, že přestože byl pro toto jednání pravomocně uznán vinným, tak v rámci své výpovědi v tomto trestním řízení toto jednání popisoval zcela odlišně od toho, jak bylo prokázáno provedeným dokazováním v tomto trestním řízení, když takto zcela popíral nevhodnost nebo protiprávnost svého jednání. V tomto smyslu naopak platí, přestože obžalovaný zcela popírá jakékoli jednání, které by bylo možné hodnotit jako znásilnění, tak jeho popis dílčí situace vyplývající z podané obžaloby, která směřovala k jeho orálnímu uspokojení ze strany poškozené, zejména při jeho výpovědi v rámci vazebního zasedání při rozhodování o návrhu na vzetí obžalovaného do vazby, paradoxně dokládá popíranou nutnost užití násilí (pokud poškozenou chytl za ruku a dotáhl ji do ložnice), kdy pokud současně uváděl, že věděl, že pokud na tomto bude trvat, tak že to poškozenou naštve, jednoznačně svědčí o vědomosti obžalovaného o vynuceném pohlavním styku za užití násilí směřujícího k překonání odporu poškozené, čímž tak současně celou svoji obhajobu činí nevěrohodnou.
109. Takto podle názoru soudu obhajobu obžalovaného nepodporuje ani svědectví jejich sousedky - svědkyně ██████████, kdy tato se vyjadřovala pouze k situacím, které se odehrávaly na balkóně, přestože z výpovědi obžalovaného i poškozené vyplývá, že k útokům, ze kterých je dovozována trestněprávní odpovědnost obžalovaného, docházelo primárně v jejich bytě, odkud však svědkyně nic neslyšela, přestože z výpovědi svědkyně ██████████ vyplývá, že jí tvrdila něco jiného.
110. V tomto kontextu posléze podle názoru soudu z provedeného dokazování nevyplývá žádný objektivní důvod, který by případně logicky vysvětloval tvrzené lživé obvinění obžalovaného ze strany poškozené ██████████, kdy za tento není možné podle názoru soudu považovat tvrzenou snahu poškozené o to, aby obžalovaný opustil jejich společnou domácnost. V tomto směru poškozená nijak nezastírá, že se podáním trestního oznámení snažila ukončit společné soužití s obžalovaným, podle názoru soudu však toto automaticky neznamená, že kvůli tomu musela křivě obvinít obžalovaného, naopak z výpovědi poškozené, ale i z výpovědi svědkyně ██████████ a současně ze závěrů znalců, vyplývá, že poškozená do určité doby toto jednání obžalovaného tolerovala a omlouvala, protože k obžalovanému nadále cítila silnou citovou vazbu a až posléze, když charakter a intenzita jeho útoků narostla, a celá situace už byla neúnosnou i pro poškozenou, tak sice opakovaně žádala obžalovaného, aby odešel, což ale tento nereflektoval, tehdy

se ho už poškozená začala bát a současně se možná více začala bát i o své děti, zejména pokud jí obžalovaný vyhrožoval, že ji nikdo jiný mít nebude a že si ji najde i pokud se rozejdou, kdy za této situace už podle názoru soudu nebyla schopna celou situaci vyřešit jinak a jako jediný prostředek, jakým poškozená mohla celou situaci řešit, tak aby ochránila sama sebe a své děti, jí zbývalo pouze oznámení celé věci na Policii ČR.

111. V souhrnu všech shora uvedených úvah proto soud považuje postupné výpovědi poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] za zcela věrohodné, proto také tyto učinil základem svých skutkových zjištění, kdy v podstatné části vycházel z popisu vyplývajícího z výroku podané obžaloby. V tomto směru soud pouze skutky popsané v podané obžalobě samostatně pod body 1) a 2) jako trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí a jako trestný čin znásilnění, spojil a popsal v rámci jediného skutku, neboť na základě výsledku dokazování dospěl k závěru, že i toto sexuálně motivované protiprávní jednání popsané pod bodem 1) obžaloby probíhalo v rámci celkového chování obžalovaného vůči poškozené, kterým poškozenou trestal a týral, tak jak je toto popsáno pod bodem 2) obžaloby, neboť z výpovědi poškozené [REDAKCE] logicky vyplývalo, že všechny tyto vynucené pohlavní styky navazovaly na nějakou jejich předchozí hádku a konfliktní situaci mezi nimi, kdy i způsob jejich provedení, případně vyjadřování obžalovaného před nebo v průběhu takové situace, svědčí o tom, že obžalovanému tímto nešlo primárně a pouze o uspokojení svého pohlavního pudu, ale současně i o ponížení, naštvaní a ublížení poškozené. Toto lze v první situaci dovodit z vyjádření obžalovaného, pokud poškozené říkal, že chce zažít to, co jiní chlapi před ním a současně pokud tuto konkrétní digitální penetraci vědomě provedl za užití extrémního násilí, v důsledku kterého poškozená brečela a křičela bolestí a následně měla na těle velkou podlitinu, která směřovala až na vnitřní plochu stehna až ke kolenu, zejména pokud k takové sexuální praktice obžalovaný přistupoval už v minulosti a takto násilný a hrubý nikdy předtím nebyl. Obdobně v druhém případě platí, že pokud obžalovaný po překonání odporu poškozené zasunul pouze jednou nebo dvakrát svůj pohlavní úd do vagíny poškozené a posléze svého jednání sám zanechal, tak i toto svědčí o tom, že šlo tehdy spíše o ponížení poškozené, než o ukojení pohlavního pudu, byť logicky tento k tomu musel přistoupit. V posledním případě již sám obžalovaný doznává, že dokončení orálního pohlavního styku vyžadoval právě proto, že věděl, že tímto požadavkem poškozenou naštve, proto i zde byl tento motiv primární a k tomuto následně přistupovala odvozeně i otázka jeho pohlavního uspokojení.
112. Současně oproti podané obžalobě soud omezil ve shodě s výpovědí poškozené [REDAKCE] v případě tohoto skutku období, ze kterého lze dovozovat trestněprávní odpovědnost obžalovaného, a to na dobu posledních tří měsíců jejich soužití, tedy na období od května 2024 do 25. 7. 2024, když v tomto směru je sice zřejmé, že v předcházejícím období od konce roku 2023, případě od začátku roku 2024, mezi nimi také docházelo ke konfliktním situacím, tyto však měly spíše epizodický charakter. Podle názoru soudu však pro naplnění trestněprávní odpovědnosti obžalovaného tento epizodický charakter nepostačuje a je naopak vyžadována určitá trvalost a soustavnost, která v souladu s výpovědí poškozené nastala právě až v období posledních tří měsíců. Současně pak soud doplnil v souladu s výpovědí poškozené popis skutkového děje i o interval průběhu jednotlivých situací a zvyšující se intenzitu jednání obžalovaného, ze kterých podle níže uvedených úvah posléze dovozuje trestněprávní odpovědnost obžalovaného.
113. V souladu s výsledky dokazování má posléze soud dále za prokázané, že v rámci svého verbálního a fyzického napadání poškozené [REDAKCE] obžalovaný poškozenou obviňoval z domnělých nevěr a z toho, že měla předtím velké množství mužů, vyhrožoval jí, že nedopustí, aby ji měl někdo jiný, kdy ji proto raději zabije a kterou při tomto označoval jako mrdka, piča, říkal jí současně, ať zdechne, vedle toho vyžadoval předání mobilního telefonu, tak aby mohl zkontrolovat s kým byla poškozená v kontaktu, zasílal jí výhrůžné zprávy na mobilní telefon, často jí telefonoval, zejména pokud byla v zaměstnání a následně jí vyčítal, pokud okamžitě nereagovala, když v rámci s tímto spojených hádek poškozenou rovněž fyzicky napadal nejméně tak, že jí silou stlačil ohryzek krku, v důsledku čehož poškozená nemohla dýchat, když toto bylo pro ni značně bolestivé

a současně měla v dílčích případech pocit, že ztratí vědomí a měla strach, že ji obžalovaný zabije, dále takto poškozenou v rámci těchto hádek v dílčích případech trestal tím, že vykonal proti její vůli sexuální praktiky spočívající v tom, že ji v jednom případě povalil na postel, říkal jí, že chce, aby zažila to, co jiní chlapi před ním, aby mu to udělala, jak jim, aby se svlékla, což odmítala, bránila se kopáním nohou, čehož obžalovaný nedbal, oblečení jí stáhnul, hrubě a silou opakovaně zasouval prsty do její vagíny, tak že to poškozená pocítovala velmi bolestivě a následně měla v důsledku toho na místě podlitiny, které zasahovaly až na vnitřní plochu stehna ke kolenu, v dalším případě ji znovu povalil na postel, snažil se jí svléknout spodní kalhotky, čemuž se poškozená bránila kopáním nohou, následně vnikl v jednom nebo ve dvou případech penisem do její vagíny a posléze v tomto jednání ustal a z místa odešel a nakonec dne 24. 7. 2024, dovedl poškozenou z koupelny do pokoje, kde si na posteli přitáhl hlavu poškozené silou a v pevném úchopu za vlasy do svého klína a donutil ji k tomu, aby mu dokončila orální sex, který předtím na základě požadavku obžalovaného započala, s následnou ejakulací do úst poškozené. Celá situace posléze vygradovala v ranních hodinách dne 25. 7. 2024, kdy obžalovaný donutil poškozenou, aby ležela po dobu asi jedné hodiny vedle něho bez hnutí na posteli a říkal jí, ať si sežene provaz, jinak že ji zabije a bude to mít už za sebou, že si za ni klidně půjde sednout, když v důsledku tohoto jednání poškozená věc oznámila na Policii ČR a došlo k zadržení obžalovaného.

114. Vedle toho má posléze soud na základě výpovědi poškozené, jejích synů, její matky a svědkyně [REDAKCE] a současně i z výpovědi znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, za prokázané, že v důsledku shora popsání jednání se u poškozené [REDAKCE] rozvinula posttraumatická stresová porucha, projevující se úzkostí, emoční labilitou, poruchami spánku, přehnanou úlekovou reakcí, vyhýbavým a zabezpečujícím chováním, přičemž porucha měla negativní vliv na její osobní, sociální i pracovní život, kdy toto trauma vedlo k narušení důvěry v bezpečí v partnerském vztahu, k emoční destabilizaci a k omezení sociální funkčnosti a byly částečně ovlivněny pracovní schopnosti poškozené a snížena celková kvalita jejího života.
115. Pokud jde o skutek pod bodem 2. rozsudku, tak zde podle názoru soudu platí, že podle výsledků dokazování v hlavním líčení není nijak sporné, že mezi obžalovaným [REDAKCE] a poškozenou [REDAKCE] probíhala písemná korespondence i v době po ukončení společného soužití a v době, kdy byl obžalovaný ve vazbě, v rámci které ji obžalovaný informoval o tom, že při vstupním vyšetření u něho bylo zjištěno onemocnění syfilis. Tyto skutečnosti doznává i sám obžalovaný [REDAKCE] a jsou i ve shodě s výpovědí poškozené [REDAKCE]. V tomto směru se poté oba pouze odlišují v tom, s jakou motivací tuto skutečnost obžalovaný sděloval poškozené a zda v tomto směru požadoval po poškozené stažení jejího oznámení nebo popření své předchozí výpovědi, kdy v opačném případě na ni podá trestní oznámení o tom, že je přenašečem tohoto pohlavního onemocnění, bude ji tahat po soudech a pokud se to dozví jeho sestra, tak se jí nezabaví a dozví se to všichni v Kadani. V tomto směru podle názoru soudu kromě výpovědi poškozené [REDAKCE] o tomto jednoznačně svědčí i obsah dopisů, které obžalovaný adresoval poškozené, a které posléze poškozená předložila orgánům činným v trestním řízení a které jsou obsahem trestního spisu. Tyto dopisy podle názoru soudu zcela jednoznačně dokládají, že nešlo pouze o hrubou konfrontaci poškozené s domněnkou, že mohla nakazit obžalovaného pohlavní chorobou, tak jak toto uvádí sám obžalovaný v rámci své obhajoby, ale šlo z jeho strany o klasickou pohružku zveřejněním této nakonec nepravdivé domněnky, pokud mu poškozená nevyhoví a nestáhne své původní trestní oznámení o svém napadání a znásilnění, případně nezmění svoji výpověď v tom smyslu, že si vše vymyslela a vše proběhlo dobrovolně, a to vše ve snaze vyvinut se ze své trestněprávní odpovědnosti, případně dosáhnout uložení mírnějšího trestu nespojeného s omezením osobní svobody. V tomto směru je vyjadřování obžalovaného v těchto dopisech zcela jednoznačné, navíc toto obžalovaný v různých dopisech opakuje, proto nelze v žádném případě tomuto přikládat jiný, než shora uvedený význam, kdy takto to pochopila i sama poškozená, pro kterou toto byla ve smyslu její výpovědi, ale i výpovědi svědkyně [REDAKCE], případně výpovědi svědka [REDAKCE], velmi stresující okolnost, která dále

zhoršovala psychický stav poškozené. Z tohoto důvodu i ve vztahu k tomuto skutku má soud skutkový děj vymezený výrokem podané obžaloby za prokázaný bez důvodných pochybností a naopak obhajobu obžalovaného za účelovou a vyvrácenou shora uvedenými důkazními prostředky. V tomto smyslu soud pouze v souladu s výpovědí poškozené a skutečností, že jednotlivé dopisy až na výjimku nejsou přesně datované, soud upravil období, v rámci které se měl obžalovaný tohoto jednání dopouštět v souladu s ustanovením § 12 odst. 12 trestního řádu, a to až do okamžiku doručení usnesení o zahájení trestního stíhání ve vztahu k tomuto skutku, tedy až do 26. 11. 2024.

116. Soud dále posoudil i návrh zmocněnce poškozené na doplnění dokazování, který se vztahoval k vyžádání zprávy Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR k rozsahu proplácené péče poškozené [REDAKCE], tak aby bylo zřejmé, jaké léky byly poškozené ošetřujícím lékařem předepsány, když shledával vyjádření poškozené a jejího ošetřujícího gynekologa rozporné. V tomto směru soud vyslechl v hlavním líčení svědka [REDAKCE], který se vyjádřil k tomu, jaký typ léčiv poškozené předepsal, kdy přestože toto popsal jako bylinný přípravek, je zřejmé, že přípravek Elenium je klasické léčivo na předpis, spadající do skupiny benzodiazepinů, proto je soud ve shodě s vyjádřením státní zástupkyně toho názoru, že výpověď [REDAKCE] není v žádném zásadním rozporu s výpovědí poškozené, a proto také považuje návrh na doplnění dokazování v podobě vyžádání rozporu shora uvedené zprávy zdravotní pojišťovny za nadbytečný, kdy její vyžádání bylo podle názoru soudu v rozporu se zásadou procesní ekonomie trestního řízení, neboť by muselo dojít k dalšímu odročení hlavního líčení, aniž by tento důkaz mohl cokoli změnit na výše uvedených úvahách soudu. Ze všech těchto důvodů proto soud vyhodnotil tento důkazní návrh zmocněnce poškozené na doplnění dokazování jako nadbytečný, a proto je postupem podle § 216 odst. 1 trestního řádu jako nedůvodný zamítl.
117. Při posuzování právní kvalifikace takto prokázaného jednání, které navazuje na shora uvedené úvahy soudu o průběhu skutkového děje, vycházel soud primárně z právní kvalifikace vyplývající z výroku podané obžaloby. V tomto smyslu je ve vztahu ke skutku pod bodem 1. rozsudku podle názoru soudu nepochybné, že shora popsaným a prokázaným jednáním obžalovaný [REDAKCE] týral poškozenou [REDAKCE], když podle názoru soudu jsou v plném rozsahu naplněny všechny znaky, které vyplývají z definice týrání jako zlého nakládání s jinou osobou, které se vyznačuje především vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti, jakož i určitou mírou trvalosti a současně dosahuje takové intenzity, aby bylo schopno vyvolat stav, kdy osoba, která je takovému jednání vystavena, ho pocítuje jako těžké příkoří (v podrobnostech Šámal a kol. Trestní zákoník (EVK), 3. vydání, Nakladatelství C.H. Beck, 2023, s. 2490-2491). V tomto smyslu prokázané jednání obžalovaného mělo podobu jak fyzického násilí, tak i sexuálního násilí, v rámci kterého obžalovaný poškozenou opakovaně znásilnil a současně i psychického a emocionálního násilí, v rámci kterého obžalovaný kontroloval poškozené její telefon a obsah její komunikace s jinými osobami, zakazoval jí kontakty s určitými osobami, zasílal jí výhrůžné zprávy, případně jí opakovaně telefonoval v době, kdy byla v zaměstnání, přestože věděl, že má omezenou možnost telefonovat a následně jí toto ještě vyčítal. Současně pro naplnění tohoto zákonného znaku není pochyb o tom, že se jednalo o čtené jednání, které na sebe navazovalo a opakovalo se a současně se stupňovalo v podstatě až na každodenní útoky vůči poškozené, které posléze ve svém důsledku vedly k tomu, že poškozená žila zejména poslední měsíc jejich soužití v nepřetržitém psychickém stresu a strachu, proto také logicky subjektivně prožívala jednání obžalovaného jako těžké příkoří, které nijak nezavinila a které v podstatě ani nechápala, pokud ona sama měla obžalovaného ráda a snažila se mu vyjít ve všem vstříc.
118. V tomto směru lze na druhou stranu vyloučit, že by jednání, kterého se obžalovaný dopustil, mělo charakter pouze společensky neakceptovatelného jednání, ve kterém by šlo pouze o partnerské hádky, v rámci kterých by docházelo k vzájemnému napadání a nebylo by tak možné rozlišit míru zavinění jednotlivých osob účastnivších se těchto konfliktů, tak jak toto dovozoval ve svém závěrečném návrhu obžalovaný. V tomto směru je podle názoru soudu jednak zřejmé,

že z výsledků dokazování jednoznačně vyplývá, že hrubého chování se dopouštěl vždy výlučně obžalovaný, zatímco poškozená byla vždy v pozici oběti a týrané osoby, kdy pouze ze skutečnosti, že sama někdy použila vůči obžalovanému nějakou vulgaritu, případně zvýšila hlas, nelze dovozovat tvrzené shodné zavinění obou osob. Shora popsany průběh, vlastní chování obžalovaného a četnost jeho jednání, včetně zkracujícího se intervalu mezi jeho jednotlivými útoky a gradace jeho útoků, zcela jednoznačně dokládá, že se jednalo o jednání, které zcela nepochybně už přesahovalo ještě akceptovatelnou míru obvyklých neshod, rozmíšek a slovních nebo i fyzických napadení, urážek nebo schválností, které se v partnerských vztazích občas odehrávají. Proto podle názoru soudu nelze na základě výsledku dokazování vztah mezi obžalovaným a poškozenou označit zkráceně jako tzv. italskou domácnost, když jejich vztah byl skutečně založený na tom, že obžalovaný v důsledku svého dominantního postavení svým zlým nakládáním ubližoval poškozené.

119. V tomto směru posléze není pochyb ani o tom, že vztah obžalovaného a poškozené měl charakter vztahu druha a družky, na základě kterého ve smyslu § 125 trestního zákoníku byl jeden pro druhého osobou blízkou. Stejně tak je zcela nespornou i skutečnost, že po celé rozhodné období žil obžalovaný s poškozenou ve společné domácnosti v pronajatém bytě, který nepochybně naplňoval všechny předpoklady společného obydlí ve smyslu § 133 trestního zákoníku, když pro tento závěr posléze nemá žádný význam absence právního vztahu obžalovaného k předmětnému bytu.
120. Pokud jde o znak kvalifikované skutkové podstaty tak, jak tento vyplýval z podané obžaloby, konkrétně skutečnost, že obžalovaný páchal takový čin po delší dobu, vycházel soud z předpokladu, že tato doba není platnou právní úpravou zcela jednoznačně daná a soudní praxe vychází z individuálního posouzení každého konkrétního případu, když takto připouští, že tento znak může být naplněn i v situacích, kdy k týrání dochází po dobu řádově měsíců, vždy je však namístě přihlídnout nejen k celkové době týrání, ale též ke konkrétnímu způsobu provedení činu, intenzitě týrání, jeho četnosti apod. (viz přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 105/2008). V tomto smyslu pokud by soud vycházel z období tak, jak toto bylo vymezeno v podané obžalobě, tedy z období přibližně šesti měsíců, bylo by asi možné toto již považovat za delší dobu. Soud však ve smyslu výše uvedených úvah omezil dobu páchání protiprávního jednání pouze na období posledních tří měsíců soužití obžalovaného s poškozenou, v rámci kterého již intenzita jeho chování podle názoru soudu naplnila trestněprávní charakter. V tomto změněném rozsahu je podle názoru soudu již výrazně sporné, zda by takto relativně krátká doba mohla naplňovat tento zákonný znak kvalifikované skutkové podstaty, který by zvyšoval škodlivost jednání obžalovaného, zejména pokud i základní skutková podstata je založena na určité míře soustavnosti a opakovanosti jednání, když nepochybně nelze týrat osobu jediným dílčím útokem. Soud musel takto vzít v potaz i tu skutečnost, že i v rámci takto soudem omezeného období, ve kterém je spatřováno soudem spáchání tohoto trestného činu, byla intenzita útoků obžalovaného rozdílná a významnou se stala až maximálně v průběhu posledního měsíce jejich soužití, současně podle názoru soudu z žádného projevu obžalovaného popsaného pod bodem 1. rozsudku nelze dovodit, že by tento byl naplněn v takovém rozsahu, který by sám o sobě, nebo ve spojení s ostatními, naplňoval mimořádnou intenzitu naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu, proto soud nepovažuje v tomto konkrétním případě dobu tří měsíců ještě za naplnění zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty v podobě páchání činu po delší dobu.
121. V tomto smyslu obžaloba kladla za vinu obžalovanému ve vztahu k tomuto jednání naplnění i dalšího znaku kvalifikované skutkové podstaty tohoto trestného činu v podobě způsobení těžké újmy na zdraví, která je pro účely trestního řízení vymezena v ustanovení § 122 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení se ublížením na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Těžkou újmou na zdraví se poté rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je poté těžkou újmou na zdraví

- a) zmrzačení,
- b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti,
- c) ochromení údu,
- d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí,
- e) poškození důležitého orgánu,
- f) zohyzdění,
- g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu,
- h) mučivé útrapy, nebo
- i) delší dobu trvající porucha zdraví.

122. Takto je v podané obžalobě vznik těžké újmy vztahován z hlediska zákonných možností k delší době trvající poruše zdraví, která je ustálenou soudní praxí definována jako vážná porucha zdraví nebo onemocnění, které omezuje poškozeného v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 6 týdnů. Naplnění tohoto znaku je posléze obžalobou dovozováno z předpokladu existence poruchy duševního zdraví u poškozené, která byla podle mezinárodní klasifikace definována jako posttraumatická stresová porucha, a která s ohledem na délku jejího trvání posléze formálně naplňuje znak po delší dobu trvající poruchy zdraví. V tomto smyslu logicky podstata těchto tvrzení, které mají výlučně odborný charakter, vychází zejména ze závěrů znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a současně je doplňováno závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie. Soud proto oba znalce podrobně vyslechl v hlavním líčení, když s ohledem na jejich odbornost nemá důvod jakkoli zpochybňovat tyto jejich závěry, na druhou stranu je nutné předeslat, že otázka způsobení těžké újmy na zdraví je otázkou ryze právní, jejíž posouzení je výlučně v pravomoci orgánů činných v trestním řízení a po podání obžaloby v pravomoci soudu, byť logicky tento závěr zpravidla vychází právě z odborného posouzení soudně lékařských hledisek, která dokládají povahu a závažnost zranění, délku omezení obvyklého způsobu života, způsob a dobu léčení a případné následky takového zranění, na základě kterých posléze může soud dovodit případné naplnění zákonných znaků tohoto právního pojmu.
123. Při tomto posouzení soud nijak nezpochybňuje závěr o tom, že v důsledku shora popsaného jednání obžalovaného se u poškozené [REDAKCE] rozvinula porucha duševního zdraví, která je odborně klasifikována jako posttraumatická stresová porucha. Současně soud nečiní sporným ani skutečnost, že i porucha duševního zdraví, a tedy i posttraumatická stresová porucha, může v obecné rovině naplňovat zákonné znaky těžké újmy na zdraví, na druhou stranu pouze tento odborný lékařský diagnostický závěr nemůže automaticky vést k závěru o existenci těžké újmy na zdraví z pohledu trestního zákoníku, kdy tak nikoli každá posttraumatická stresová porucha je těžkou újmou na zdraví a záleží vždy na jejích konkrétních projevech, jejich vážnosti a způsobu, kterým omezují obvyklý způsob života každého z poškozených. Z tohoto důvodu proto soud posuzoval primárně konkrétní dopady této duševní poruchy na zdraví na obvyklý způsob života poškozené, když takto z výsledků dokazování provedeného v hlavním líčení vyplývá, že poškozená v důsledku této poruchy byla v pracovní neschopnosti pouze po dobu 18 dní, z toho toliko 11 pracovních dní, pouze po dílčí dobu byla farmakologicky léčena, a to pouze ze strany svého gynekologa, navíc léčivem, které podle názoru znalce slyšeného v hlavním líčení mohlo mít i kontraproduktivní účinky a prodlužovat negativní projevy této poruchy duševního zdraví a současně nikdy neabsolvovala žádnou klasickou psychiatrickou péči, přestože je tato obvykle s touto duševní poruchou podle názoru znalce spojena a současně i doporučována. Poškozená současně kromě shora uvedeného relativně krátkého období v podstatě jinak soustavně docházela do zaměstnání, když ze zprávy zaměstnavatele vyplývají pouze dílčí problémy, které jsou však spíše vztahovány ještě k době soužití poškozené s obžalovaným a poté, co se toto začalo řešit, tak se postupně znovu stabilizovaly.

124. Vedle toho poškozená současně sama zajišťovala i chod své domácnosti, v rámci které nadále pečovala i o své nezletilé syny, byť i zde soud má za prokázané, že se tak dělo částečně za pomoci svého staršího syna, v dílčí době i svědkyně [REDAKCE] která s ní po část doby sdílela společnou domácnost a velmi sporadicky i ze strany matky poškozené, která však do domácnosti poškozené nikdy nedocházela a pouze zprostředkovaně pomohla případně svým vnukům. Na druhou stranu z žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by poškozená [REDAKCE] nebyla schopna po delší dobu vůbec soustavně pečovat o domácnost a své nezletilé syny a tato by tak byla závislá zcela na další osobě, kdy toto by bylo navíc zcela v rozporu s tím, že na druhé straně by byla poškozená schopna jít do zaměstnání a zde plnit své pracovní povinnosti.
125. Pokud jde o otázku trávení svého volného času, tak v tomto smyslu sice poškozená hovoří o tom, že byla pouze v bytě a nevycházela ven, což by mohlo evokovat výrazné omezení jejího obvyklého způsobu života, na druhou stranu její popis trávení volného času před rozchodem s obžalovaným a před vznikem této posttraumatické stresové poruchy, nebyl nijak zásadně odlišný, kdy v podstatě ani tehdy poškozená neuváděla žádné zájmy, kterým by se soustavně věnovala, a které by případně v důsledku této duševní poruchy zcela nebo zásadně omezila, kdy v tomto směru pouze skutečnost, že v této době nešla do kina nebo na zmrzlinu, není podle názoru soudu až tak výrazné omezení, které by mohlo mít samo o sobě povahu závažného omezení předchozího obvyklého způsobu života.
126. Soud současně nemohl opomenout skutečnost, že pracovní neschopnost poškozené nastala ihned v době po skončení jejího soužití s obžalovaným a po ukončení jeho protiprávního jednání, ale až s odstupem více jak jednoho měsíce, navíc v situaci, kdy k důsledkům předchozího protiprávního jednání obžalovaného přistoupilo další protiprávní jednání obžalovaného popsané pod bodem 2. rozsudku, které však probíhalo zcela samostatně a v rozdílném období oproti jednání pod bodem 1. rozsudku, kdy jak z výslechu poškozené, tak i z výpovědi svědkyně [REDAKCE], ale i ze sdělení svědka [REDAKCE], vyplývá, že se tehdy psychický stav poškozené výrazně zhoršil (kdy se poškozená psychicky zhroutila). Z tohoto posléze vyplývá, že pokud se psychický stav poškozené [REDAKCE] zhoršil až poté, co došlo k jejímu vydírání spojenému s tvrzením, že je přenašečem pohlavní choroby, tak toto nelze automaticky zpětně vztahovat i k předcházejícímu období, pokud k tomuto jednání do této doby vůbec nedocházelo. Současně pak lze z takového závěru vyvodit to, že buď psychický stav poškozené a omezení v obvyklém způsobu života poškozené byly do této doby sice zhoršené, ale nikoli tak, aby byla nutná návštěva lékaře a její pracovní neschopnost, kdy až tímto navazujícím vydíráním ve spojení s předchozím zhoršeným psychickým stavem poškozené došlo k jeho zhoršení v takové míře, který už neumožňoval poškozené docházet do zaměstnání a plnit další povinnosti spojené s péčí o oba nezletilé syny, případně to, že se v mezidobí původně třeba i výrazně zhoršený psychický stav poškozené zlepšil natolik, že mohla s jistými omezeními fungovat, v takovém případě je ale zřejmé, že takto výrazně zhoršený psychický stav nemohl trvat po delší dobu tak, aby toto mohlo naplňovat shora uvedenou definici vážné poruchy zdraví. V tomto nelze opominout ani obsah výslechu svědka [REDAKCE], který byl v srpnu 2024 v osobním kontaktu s poškozenou a z úhlu své odbornosti tehdy neshledal na stavu poškozené nic, co by ho vedlo k odbornému zásahu, oproti tvrzenému stavu poškozené v době, kdy byla později v kontaktu s [REDAKCE], což potvrzuje shora uvedený předpoklad, že až v následující době došlo k podstatné změně psychického stavu poškozené.
127. Stejně tak soud nemohl přehlédnout, že v dalším období došlo k další významné okolnosti, která výrazným způsobem ovlivňovala psychický stav poškozené, konkrétně jde o skutečnost, kdy její mladší syn přešel do péče biologického otce a odmítal se vrátit k poškozené a současně s ní být v jakémkoli kontaktu. V tomto smyslu i z chování poškozené v průběhu jejího výslechu v hlavním líčení, ale i z výpovědí dalších svědků, je nepochybné, že právě tato skutečnost poškozenou velmi tíží a v současné době a je možná i hlavním problémem, který brání tomu, aby se psychický stav poškozené vrátil zcela do normálu. V tomto směru bylo namístě odmítnout tvrzení, že k podání

návruhu a k rozhodnutí soudu o změně výchovného prostředí došlo až po vyšetření poškozené ze strany znalců, proto k tomuto nelze přihlížet, když je naopak zřejmé, že již delší dobu před podáním tohoto návrhu tento faktický stav nastal a přetrvával, proto tato skutečnost v této době ovlivňovala psychický stav poškozené.

128. V tomto smyslu soud sice nijak nezpochybňuje výpověď samotné poškozené [REDAKCE] a považuje za logické, že se poškozená doposud zcela nevyrovnala s důsledky shora uvedeného protiprávního jednání obžalovaného, když toto jí nadále ještě nepochybně provází jejím běžným životem. Na druhou stranu provedeným dokazováním zjištěné projevy posttraumatické stresové poruchy podle názoru soudu nelze považovat za závažné omezení obvyklého způsobu života poškozené tak, aby bylo možné hodnotit tento následek jako vážnou poruchu na zdraví, když v tomto smyslu by ve shodě se závěry znalců toto bylo možné spatřovat pouze po dílčí období, kdy byla poškozená v pracovní neschopnosti, které však dobou svého trvání nemůže naplňovat zákonnou definici těžké újmy na zdraví. V tomto směru musí soud při tomto hodnocení vždy porovnávat tento stav i s ostatními následky, které definují těžkou újmu na zdraví, jako je například zmrzačení, ztráta nebo podstatné omezení pracovní způsobilosti, ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, případně poškození důležitého orgánu, proto i delší doba trvající porucha zdraví by měla svoji závažností v každém konkrétním případě vyvažovat závažnost důsledků těchto jiných projevů těžké újmy na zdraví, které však soud po důsledné úvaze v tomto konkrétním případě poškozené nenachází. Tento závěr je posléze podle názoru soudu v plném souladu i se závěry, které vyplývaly z výpovědí obou znalců v hlavním líčení, byť soud již výše avizoval, že tato skutečnost je jako právní otázka ve výlučném posouzení soudu. V souhrnu všech těchto úvah proto soud dospěl k závěru, že takto prokázaným jednáním obžalovaného pod bodem 1. rozsudku nebyla poškozené způsobena těžká újma na zdraví a nebyl tak naplněn tento znak kvalifikované skutkové podstaty.
129. Z hlediska naplnění subjektivní stránky má soud poté za to, že v prokázaném jednání obžalovaného je možné spatřovat naplnění úmyslu, a to nejméně v podobě úmyslu nepřímého podle § 15 odst. 1, písmena b) trestního zákoníku, kdy obžalovaný nepochybně věděl, že charakter a intenzita jeho jednání už není obvyklým partnerským konfliktem, ale týráním poškozené, včetně toho, že musel být nejméně srozuměn s tím, že tímto svým jednáním osobě ve společném obydlí působí těžké příkoří.
130. Vedle toho je podle názoru soudu nesporné, že současně obžalovaný [REDAKCE] v dílčím rozsahu v rámci jednání pod bodem 1. rozsudku donutil poškozenou k pohlavnímu styku, který je ustálenou judikaturou definovaný jako jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, v podobě jakéhokoli dotyku, který směřuje k ukojení sexuálního nutkání (v podrobnostech Šámal a kol. Trestní zákoník (EVK), 3. vydání, Nakladatelství C.H. Beck, 2023, s. 2328-2329), což nepochybně shora popsané jednání obžalovaného bezesbytku naplňuje.
131. Současně má soud za prokázané, že obžalovaný použil při tomto svém jednání násilí, které směřovalo k překonání odporu poškozené, která předem obžalovanému deklarovala, že s požadovaným pohlavním stykem nesouhlasí. V tomto směru soud nijak nezpochybňuje, že obžalovaný takto použil méně intenzivní násilné jednání, na druhou stranu je zřejmé, že poškozená nepochybně sama z průběhu předchozích konfliktů věděla, že obžalovaný je silnější, včetně toho, že případně její další odpor by byl zbytečný a pouze by zvyšoval předpoklad toho, že jí obžalovaný ublíží ještě mnohem více. V tomto směru posléze za této situace proto i toto méně intenzivní jednání v kontextu s dalšími okolnostmi podle ustálené soudní praxe naplňuje zákonný znak užití násilí směřujícího k překonání odporu poškozené a k jejímu donucení k pohlavnímu styku.
132. V rámci naplnění zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty v podobě soulože a jiného pohlavního styku, provedeného způsobem srovnatelným se souloží, vycházel soud opětovně z ustálené soudní praxe, definující jednak soulož jako spojení pohlavních orgánů muže a ženy

a jednání v podobě jiného pohlavního styku, provedeného způsobem srovnatelným se souloží, jako jiného taxativně nijak nevymezeného jednání, které je ve srovnatelné intenzitě se souloží, a které takto jinak simuluje proniknutí mužského pohlavního orgánu do vagíny (pochvy) ženy. Za takové jednání je dlouhodobě posuzován i orální pohlavní styk, anální pohlavní styk, nebo zasouvání různých předmětů do pochvy (v podrobnostech Šámal a kol. Trestní zákoník (EVK), 3. vydání, Nakladatelství C.H. Beck, 2023, s. 2335-2237). Pokud tedy soud vzal na jedné straně tento zákonný rámec a na druhé straně shora prokázané jednání obžalovaného, dospěl k závěru, že toto jednání obžalovaného již naplňuje potřebné intenzity pro závěr dílem o souloží a dílem o jiném pohlavním styku, provedeným způsobem srovnatelným se souloží (v podobě orálního pohlavního styku a současně v případě digitální penetrace).

133. Podle názoru soudu pak ani v případě tohoto trestného činu nelze v prokázaném jednání obžalovaného spatřovat naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty v podobě těžké újmy na zdraví, kdy lze v plném rozsahu odkázat na všechny výše uvedené úvahy soudu, které soud vztáhl k posouzení tohoto znaku v rámci trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku.
134. Ve vztahu k naplnění subjektivní stránky je posléze podle názoru soudu nepochybné, že obžalovaný jednal nepochybně ve formě úmyslu podle § 15 odst. 1 trestního zákoníku, kdy v kontextu výše uvedených úvah soudu posléze není zcela zřejmé, co bylo v rámci tohoto jednání primárním zájmem obžalovaného, tedy zda šlo primárně o projev týrání poškozené a až sekundárně o uspokojení vlastního pohlavního pudu, nebo zda to bylo obráceně, v obou případech je nepochybné, že se obžalovaný tohoto trestného činu dopustil nejméně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1, písmena b) trestního zákoníku, kdy byl nepochybně srozuměn s takto způsobeným následkem svého jednání a naplněním všech formálních znaků trestného činu znásilnění. Současně pak také s ohledem na tuto motivaci jednání obžalovaného, považoval soud všechny tři prokázané útoky sexuálního charakteru za dílčí útoky jediného pokračujícího trestného činu ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku tak, jak toto bylo i kvalifikováno v podané obžalobě, přestože před zahájením hlavního líčení obžalovaného upozornil na možnost toto jednání kvalifikovat jako tři samostatné trestné činy. Obžalovaný tak podle názoru soudu naplnil všechny zákonné znaky trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písmena a) trestního zákoníku.
135. Při posuzování navazující otázky, zda případná pozdější změna právní úpravy skutkové podstaty tohoto trestného činu je ve vztahu k tomuto jednání pro obžalovaného příznivější ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 trestního zákoníku, vycházel soud z předpokladu, že sice od 1. 1. 2025 došlo fakticky ke změně struktury skutkové podstaty trestného činu znásilnění, a proto by jednání obžalovaného původně kvalifikované podle § 185 odst. 1, odst. 2, písmena a) trestního zákoníku bylo nově právně kvalifikováno pouze jako trestný čin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, když nová konstrukce základní skutkové podstaty je podle názoru soudu pro pachatele mnohem přísnější, protože již nevyžaduje nutnost užití násilí, pohrůžky násilí nebo jiné těžké újmy, ale postačí pouze jakékoli jednání směřující proti seznatelné vůli jiného. Z tohoto je tedy zřejmé, že novelizací trestního zákoníku, účinné od 1. 1. 2025, nedošlo k žádné změně, kterou by soud musel posuzovat jako změnu příznivější pro obžalovaného, naopak je soud toho názoru, že konstrukce původní skutkové podstaty je pro obžalovaného příznivější, proto uznal obžalovaného vinným tímto trestným činem ve znění trestního zákoníku, účinném v době dokonání tohoto trestného činu, tedy ve znění účinném do 31. 12. 2024.
136. Vedle toho je však soud přesvědčený o tom, že obžalovaný shora uvedeným jednáním pod bodem 2. rozsudku použil pohrůžky jiné těžké újmy (v podobě podání trestního oznámení pro přenos pohlavní choroby a zveřejnění takové informace v místě bydliště poškozené), ve snaze dosáhnout toho, aby poškozená stáhla své trestní oznámení ve vztahu k jednání pod bodem 1. tohoto rozsudku, případně změnila svoji výpověď tak, aby se sám obžalovaný vyvinil ze své trestněprávní odpovědnosti, případně dosáhl uložení mírnějšího trestu nespojeného s omezením osobní

svobody, kdy tak obžalovaný tímto jednáním nepochybně poškozenou nutil k tomu, aby něco konala. V tomto smyslu i přes tvrzení obžalovaného považuje soud za zcela jednoznačně naplněný znak jiné těžké újmy, když podle ustálené soudní praxe je považováno za jinou těžkou újmu jakékoli jednání, které může způsobit závažnou majetkovou újmu, vážnou újmu na právech, na cti či na dobré pověsti (viz přiměřeně R 55/2027). V tomto smyslu je soud přesvědčen o tom, že zveřejnění informace o tom, že poškozená má pohlavní chorobu a je jejím přenašečem je nepochybně vždy informací způsobilou závažným způsobem zasáhnout jakoukoli osobu v jejím osobním a rodinném životě, případně i v pracovním životě a tím i do její dobré pověsti v rodině a blízkém sociálním okolí. Obdobně pak podle názoru soudu toto tvrzení zasáhlo i poškozenou [REDAKCE], která tuto možnost vnímala velmi negativně, po této pohrůžce ze strany obžalovaného se psychicky zhroutila a došlo k výraznému propadu jejího psychického stavu, proto je možné v tomto smyslu dospět k závěru, že poškozená takovou výhrůžku skutečně sama subjektivně vnímala jako těžkou újmu. Obdobný důsledek má posléze v obecné rovině i pohrůžka podáním trestního oznámení, když podle ustálené soudní praxe posléze není rozhodující, zda se daná osoba, vůči které tato pohrůžka směřuje, daného trestného činu dopustila či nikoli (viz přiměřeně R 27/1982 a 23/2010), proto podle názoru soudu není ani důležité, zda si obžalovaný v daný okamžik skutečně myslel, že byl nakažen pohlavní chorobou ze strany poškozené a poškozená se tak mohla dopustit trestného činu, byť toto bylo později vyloučeno, když i použití dovoleného a zákonného prostředku (v tomto případě podání trestního oznámení), pokud je tento použit neoprávněně (zde ve spojitosti s neoprávněným požadavkem na konání poškozené v jiném trestním řízení), může být pohrůžkou těžké újmy (viz přiměřeně R 10/1979-II.).

137. Soud je současně přesvědčený o tom, že poškozená v daný okamžik již fakticky vystupovala v postavení svědkyně, tedy osoby, které osobně vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, a to nejméně v rovině projednání shora popsaného protiprávního jednání obžalovaného pod bodem 1. rozsudku, právně kvalifikovaného jako trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí a jako trestný čin znásilnění, kdy v daný okamžik už bylo trestní řízení pro tyto trestné činy fakticky zahájené a současně už poškozená vypovídala k věci, a to bez ohledu na to, zda to bylo ještě ve formě úředního záznamu o podaném vysvětlení, případně později už v rámci protokolu o svědecké výpovědi. V kontextu těchto úvah má proto soud dále za jednoznačně prokázané, že shora popsaným jednáním obžalovaného byl naplněný i zákonný znak kvalifikované skutkové podstaty, kdy se tak tohoto jednání dopustil na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti.
138. V tomto smyslu je posléze z výsledků dokazování zřejmé, že obžalovaný v rámci svého shora uvedeného protiprávního jednání jednal nepochybně v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1, písmena a) trestního zákoníku, kdy od počátku chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoníku porušit tento zájem chráněný trestním zákoníkem a vynutit si na poškozené změnu jejího postoje.
139. Obžalovaný [REDAKCE] tak podle názoru soudu svým shora podrobně popsaným jednáním naplnil pod bodem 1. rozsudku všechny formální znaky jednak zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písmena a) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2024 a současně i přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku a ve vztahu ke skutku pod bodem 2. rozsudku dále formální znaky zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2, písmena f) trestního zákoníku.
140. Při úvaze o druhu a výši trestu vzal soud v úvahu všechna kritéria uvedená v ustanovení § 39 trestního zákoníku, poměry obžalovaného a možnost jeho nápravy.
141. K osobě obžalovaného [REDAKCE] z jeho vlastní výpovědi vyplývá, že je nyní ve vazbě, kde není pracovně zařazen. Obžalovaný nevlastní žádný majetek, nemovitosti a nemá žádné úspory. Obžalovaný má dluhy, jejichž výše dosahuje aktuálně částky 300 000 Kč. Obžalovaný nemá žádnou vyživovací povinnost.

142. Z opisu z evidence přestupků vyplývá, že obžalovaný zde nemá žádný záznam. Při hodnocení osoby obžalovaného z pohledu jeho trestněprávní minulosti soud dále konstatuje, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně pravomocně odsouzený, v rejstříku trestů má celkem 7 záznamů z období let 2003 až 2019, takto lze přihlížet ke třem odsouzením, a to k trestnímu příkazu Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 2 T 36/2006, kterým byl uznán vinným trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, pro který mu byl uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 80 hodin, který byl dne 18. 9. 2007 přeměněn na trest odnětí svobody v délce trvání 40 dnů, se zařazením do věznice s dozorem, který obžalovaný vykonal dne 15. 5. 2008. Následně byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 2 T 114/2012, pokusem přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2, písmena a) trestního zákoníku, kdy mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 24 měsíců, původně podmíněně odložený na zkušební dobu v délce trvání 3 roků s dohledem a uložení přiměřené omezující povinnosti, aby se v průběhu zkušební doby zdržel požívání alkoholických nápojů, když z důvodu absence vedení řádného způsobu života bylo soudem dne 12. 8. 2016 rozhodnuto o tom, že obžalovaný tento trest vykoná, pro jeho výkon byl zařazen do věznice s ostrahou a tento vykonal dne 2. 12. 2018. Naposledy byl obžalovaný uznán vinným shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Třebíči sp. zn. 3 T 71/2019, ve znění rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 431/2019, kdy trest uložený v této trestní věci obžalovaný vykonal dne 20. 11. 2023.
143. Obžalovanému v tomto směru nepolehčuje žádná skutečnost, výslovně uvedená v ustanovení § 41 trestního zákoníku. Soud posléze naopak u obžalovaného shledal naplnění některých přitěžujících okolností, vymezených v ustanovení § 42 trestního zákoníku, konkrétně to, že se svého dílčího jednání dopustil nejméně v dílčím rozsahu s rozmyslem ve smyslu § 42 písmena a) trestního zákoníku, současně spáchal více trestných činů (§ 42 písmena n) trestního zákoníku), tak i přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písmena q) trestního zákoníku, neboť byl již pro trestný čin odsouzen. Soud v tomto směru nemohl dále přihlížet k přitěžující skutečnosti v podobě toho, že spáchal čin surovým a trýznivým způsobem (§ 42 písmena c) trestního zákoníku), případně vůči osobě blízké podle § 42 písmena h) trestního zákoníku, neboť tyto skutečnosti již byly zohledněny v rámci hmotněprávního posouzení při posuzování znaků skutkové podstaty dílčího trestného činu, proto není možné v této části znovu tuto skutečnost hodnotit a brát k tíži obžalovaného i v otázce posuzování otázky trestu a přitěžujících okolností.
144. Soud dále přihlédl k tomu, že obžalovaný svým jednáním zejména s ohledem na charakter a dopady jeho protiprávního jednání přesáhl zákonem předpokládaný typový stupeň narušení zákonem chráněného zájmu, a to i v rámci kvalifikovaných skutkových podstat výše uvedených trestných činů. Rovněž otázku náhrady nemajetkové újmy nemohl soud hodnotit ve prospěch obžalovaného, neboť obžalovaný prozatím uplatněnou nemajetkovou újmu ani zčásti neuhradil, na druhou stranu nemohl soud odhlédnout ani od toho, že tento nárok byl uplatněný až po podání obžaloby a současně v době, kdy už byl obžalovaný omezen na své osobní svobodě a jeho faktické možnosti byly velmi omezené. V tomto směru je poté nepochybné, že z průběhu trestního řízení nevyplývají žádné výrazné průtahy, které by bylo nutné bezesbytku vykládat ve prospěch obžalovaného, když délka trestního řízení odpovídá nutnosti provedení dokazování v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí bez důvodných pochybností.
145. S ohledem na všechny tyto skutečnosti má soud za to, že při závažnosti jednání obžalovaného a při respektování zákonem stanovené trestní sazby skutkové podstaty vedoucího trestného činu, pro který je obžalovaný soudem odsuzovaný, nelze v současné době účelu trestu dosáhnout jinak, než uložením trestu odnětí svobody spojeného s přímým omezením osobní svobody obžalovaného.
146. S ohledem na skutečnost, že se obžalovaný dopustil více trestných činů, dílem ve vícečinném souběhu, je namístě obžalovanému ukládat trest úhrnný ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku.

147. V kontextu všech těchto skutečností poté soud trest odnětí svobody v případě obžalovaného vyměřil již výrazně v horní polovině zákonné trestní sazby vedoucího trestného činu, vymezené v ustanovení § 185 odst. 2 trestního zákoníku, konkrétně v rozsahu 8,5 roků, který podle názoru soudu na jedné straně zcela zohledňuje zejména charakter trestné činnosti, pro kterou je obžalovaný odsuzován, její rozsah, kdy v tomto směru soud nemohl přehlédnout jednak skutečnost, že se jednalo o soustavné jednání po dobu nejméně tří měsíců, současně i gradaci tohoto jednání obžalovaného ve smyslu intenzity a četnosti útoků vůči poškozené, které posléze výrazným způsobem ovlivňovaly zejména faktický psychický stav poškozené a současně i důsledky jeho jednání, které ve svém souhrnu posléze vedly u poškozené až k rozvoji posttraumatické stresové poruchy, která poškozenou částečně ovlivňovala v jejím obvyklém způsobu života, byť nikoli v rozsahu, který by naplňoval definici těžké újmy na zdraví tak, jak toto vyplývá z výše uvedených úvah soudu. Současně je zřejmé, že obžalovaný se takto dopustil celkem tří trestných činů, z toho dvou zločinů, jednoho z nich poté v rovině zvlášť závažného zločinu a poté ještě jednoho přečinu.
148. Aniž by soud chtěl jakkoli zpochybňovat charakter a závažnost protiprávního jednání, pro které obžalovaného uznal vinným tímto rozsudkem, tak jeho úvahy o výši ukládaného trestu mnohem více ovlivňovala samotná osobnost obžalovaného a jeho postoj k protiprávnímu jednání, včetně jeho trestněprávní minulosti. V tomto smyslu je zřejmé, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně trestán, a to i k trestům odnětí svobody spojeným s omezením osobní svobody, v poslední době již i k relativně přísným trestům odnětí svobody, které obžalovaný vždy vykonal, přesto se však všechny tyto skutečnosti nijak neprojeví na jeho způsobu chování na svobodě, zejména poté na jeho způsobu chování k jiným osobám a speciálně poté na chování ke svým aktuálním nebo bývalým partnerkám, kdy tak je na obžalovaného podle názoru soudu nutné pohlížet jako na speciálního recidivistu ve vztahu k páčání násilné trestné činnosti, byť tato mohla být v různých trestních řízeních kvalifikována odlišně, vždy ale byl podstatou jeho protiprávního jednání stejně jako v této trestní věci útok proti fyzické integritě jiné osoby. Zcela zásadní je současně podle názoru soudu i skutečnost, že se tohoto jednání obžalovaný začal dopouštět s odstupem pouhých pěti měsíců od svého posledního výstupu z výkonu trestu odnětí svobody, a to pokud soud vezme v potaz pouze časový odstup, který je vztahován k samotnému jednání, mající již trestněprávní charakter, kdy z provedeného dokazování vyplývá, že k dílčím útokům proti poškozené docházelo již v předchozí době, byť tyto měly pouze epizodický charakter, ale i tehdy se jednalo o útoky proti fyzické integritě poškozené a v tomto ohledu by byl tento časový odstup ještě kratší. Vedle toho nelze přehlédnout ani skutečnost, že kromě toho, že obžalovaný popírá, že by se dopustil čehokoli protiprávního v této trestní věci, činí tak i ve vztahu k jednání, pro které byl pravomocně odsouzený v předchozí trestní věci, což podle názoru soudu jednoznačně dokládá, že ani opakovaný výkon předchozích nepodmíněných trestů nijak nezměnil náhled obžalovaného na své předchozí protiprávní jednání a je tak zřejmé, že se předchozí tresty nejméně v této části zcela minuly svým účelem. V tomto směru je pak zřejmé, že předpoklad případné resocializace obžalovaného je velmi snížený, a proto také v rámci ukládaného trestu již musí převažovat jeho represivní složka nad složkou preventivní.
149. Souhrnu všech těchto úvah soudu při absenci jakékoli polehčující okolnosti na straně obžalovaného posléze podle názoru soudu plně odpovídá návrh na uložení trestu, který vznesla státní zástupkyně ve svém závěrečném návrhu, kdy na tomto nic nemění ani skutečnost, že státní zástupkyně tento trest navrhovala ve vztahu k předpokladu odsouzení obžalovaného v rámci přísnější právní kvalifikace, vycházející z podané obžaloby. Soud sice posuzuje konkrétní výměru ukládaného trestu individuálně v rámci vedoucí trestní sazby, která stanoví rozmezí pro obecně typové jednání, ale vždy konkrétní jednání, pro které obžalovaného uznává vinným, a to v rovině souhrnu konkrétních polehčujících a přitěžujících okolností, které jsou posléze totožné, bez ohledu na zvolenou právní kvalifikaci. Současně také platí, že soud v tomto směru není návrhy procesních stran nijak vázán a tyto tak nevytváří pro soud žádné limity pro následné uložení trestu za jednání, které bylo

obžalovanému v tomto trestním řízení prokázáno. Z tohoto také nelze automaticky dovodit, že pokud soud ze shora uvedených důvodů neshledal naplnění dílčích zákonných znaků kvalifikovaných skutkových podstat některých trestných činů, musel ukládat obžalovanému trest mírnější, než ten, jaký mu byl navrhován pro případ jeho odsouzení v rovině přísnější právní kvalifikace.

150. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný s ohledem na ukládanou výměru trestu odnětí svobody zařazený do věznice se zvýšenou ostrahou, tedy do zákonného typu věznice, a to v souladu s ustanovením § 56 odst. 2, písmena b) trestního zákoníku, když se soud nedomnívá, že by s ohledem na vše výše uvedené mohl být účel trestu naplněn v jiném než zákonném typu věznice ve smyslu § 56 odst. 3 trestního zákoníku. Z tohoto důvodu proto soud také nemohl vyhovět návrhu na zařazení obžalovaného do věznice s ostrahou, protože takto by mohl soud postupovat pouze za podmínek ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a jeho využití by posléze bylo plným popřením výše uvedených úvah soudu.
151. V souladu s výpovědí obžalovaného a poškozené v hlavním líčení, závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a dalšími v hlavním líčení provedenými důkazy dospěl soud dále k jednoznačnému závěru o tom, že obžalovaný byl osobou, která v době páčání protiprávního jednání soustavně zneužívala více návykových látek (alkohol, kanabinoidy a budivé aminy) a spáchala shora uvedené protiprávní jednání pod jejich vlivem. Současně platí, že z výsledků dokazování dále vyplývá, že otázka zneužívání látek nebyla v případě obžalovaného otázkou přechodné doby, ale byla naopak v předcházející době dlouhodobě spojena s osobou obžalovaného a jeho obvyklým způsobem života, včetně absence jakéhokoli vlastního náhledu na negativa užívání tohoto typu látek, proto také podle jeho názoru pouze abstinence obžalovaného může v současné době ochránit společnost a současně přispět k možnosti úspěšné resocializace obžalovaného a jeho zařazení do běžného života na svobodě. V tomto smyslu má soud s ohledem na závěry znaleckého posudku za prokázané, že bez odpovídající léčby by byl další pobyt obžalovaného na svobodě po jeho propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebezpečný a pouze úspěšné absolvování ochranného léčení spojené s odpovídající spoluprací obžalovaného s odborníky bude zaručovat utlumení nežádoucích projevů v jeho chování. V souhrnu všech těchto úvah je zřejmé, že tak jsou naplněny všechny zákonné podmínky ustanovení § 99 odst. 1 trestního zákoníku a proto soud z těchto důvodů podle § 99 odst. 3 trestního zákoníku uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické a protialkoholní léčení, a to vedle ukládaného trestu odnětí svobody.
152. Podle § 99 odst. 4 trestního zákoníku je posléze povinností soudu rozhodnout i o formě výkonu tohoto ochranného léčení, kdy v tomto směru je znalcem navrhována ústavní forma ochranného léčení. Při posouzení této otázky soud opětovně vycházel jednak z odborných závěrů znalce, který by ze svého úhlu odbornosti preferoval spíše ústavní formu ochranného léčení, tak jak toto navrhl v písemném vyhotovení znaleckého posudku, současně ale připouští, že i případná ambulantní forma léčení, která by probíhala pod pohružkou možnosti přeměny této formy na formu ústavního léčení, může rovněž vést k naplnění účelu ochranného léčení. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný doposud nikdy žádné ochranné léčení nebo jiný povahově obdobný program neabsolvoval, nelze prozatím automaticky vyloučit, že obžalovaný nebude plnit podmínky ambulantní formy ochranného léčení, proto v tomto směru soud v souladu se zásadou přiměřenosti upřednostnil prozatím pro obžalovaného příznivější formu výkonu tohoto ochranného léčení, tedy ambulantní formu tohoto ochranného léčení, s upozorněním na zákonnou možnost postupu soudu podle § 99 odst. 5 trestního zákoníku, pokud by ze strany obžalovaného nebyly dodržovány podmínky ochranného léčení v ambulantní formě.
153. V tomto smyslu se k trestnímu řízení řádně a včas připojila poškozená [REDAKCE] s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, a proto bylo povinností soudu posoudit tento nárok poškozené. Poškozená takto uplatňuje nárok na úhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 300 000 Kč. Takto uplatněný nárok je odůvodněný tím, že jí obžalovaný svým jednáním třikrát znásilnil

a po několik měsíců se na ní dopouštěl hrubého fyzického a psychického násilí. Kromě opakujícího fyzického násilí a ponižování musela poškozená snášet i vulgární nadávky a výhrůžky zabitím, které byly způsobilé vyvolat obavu o život a zdraví a zraňovat ji na duši obdobným způsobem jako fyzické útoky. Obžalovaný poškozenou dále nepřijatelným způsobem omezoval i v jejím soukromém životě, kontroloval jí telefon a zasílal výhrůžné zprávy. V tomto směru nešlo o jednorázový útok, kdy tak poškozená žila po dobu několika měsíců ve strachu z jednání obžalovaného a prožívala obavy o svůj život a zdraví. Následky jednání obžalovaného posléze podle poškozené objektivizoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v podobě posttraumatické stresové poruchy, projevující se mimo jiné narušenou důvěrou a bezpečím v partnerském vztahu, emoční destabilizací a omezením sociální funkčnosti.

154. Poškozená podle svého vyjádření žádným způsobem nepřispěla k jednání obžalovaného a její spoluzavinění je vyloučeno, neboť obžalovanému vždy ustupovala, vyhovovala jeho příkazům, přestože tyto zásadně překračovaly mez uspokojivého soužití. Současně byla poškozená vystavena vedle primární újmy též nežádoucí sekundární viktimizaci v podobě její osobní účasti na přípravném řízení a posléze i v řízení před soudem, v důsledku čehož se musela k prožitým traumatickým událostem ve svých myšlenkách opětovně vracet.
155. Podle § 81 odst. 1, odst. 2 občanského zákoníku je chráněná osobnost člověka, včetně všech jeho přirozených práv, kdy ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.
156. Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo se domáhat toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.
157. Podle § 2894 občanského zákoníku povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvláštní zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.
158. Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, kdy zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečné účinné odčinění způsobené újmy.
159. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, nahradí škodu a nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil, nemajetkovou újmou odčiní i duševní útrapy.
160. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobné závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
161. V tomto směru platí, že je zcela nepochybné, že shora popsané jednání obžalovaného výrazným způsobem zasáhlo do základních lidských práv poškozené, spočívajícím primárně v právu na ochranu života a zdraví, právo na ochranu její svobody a soukromí, včetně jejího práva na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě, kdy tak nepochybně byl ve smyslu výše uvedených úvah soudu poškozené jednoznačně způsobený zásah do jejích přirozených práv, který je také zcela jednoznačně v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného [REDAKCE], pro které je tímto rozsudkem uznáván vinným. Současně soud považuje za objektivní i závěr zmocněnce poškozené o tom, že v případě poškozené došlo k zásahu do jejích přirozených práv v takové intenzitě, v rámci které již nepostačuje pouze morální zadostiučinění v podobě probíhající

trestního řízení, které vyústilo v meritorní odsuzující rozsudek, kterým byl obžalovaný odsouzený k relativně přísnému trestu odnětí svobody, navíc pokud ze strany obžalovaného nezaznělo nic, co by soud mohl vyhodnotit jako omluvu směřující k poškozené. Současně není ani pochyb o tom, že této satisfakce nelze v tomto případě dosáhnout jiným způsobem než peněžitou náhradou. Tyto úvahy proto nepochybně logicky podporují odůvodněnost návrhu poškozené na přiznání nemateriální újmy v penězích.

162. V rámci shora uvedených úvah soudu posléze bylo namístě posoudit i konkrétní výši peněžní částky, která by měla odpovídat konkrétnímu zásahu obžalovaného do přirozených práv poškozené. V tomto smyslu platí, že kromě výpovědi a tvrzení samotné poškozené mohl soud dále vycházet z výpovědí dalších osob z jejího blízkého okolí, případně i ze závěrů znalců, kteří relativně aktuálně zkoumali psychický stav poškozené.
163. V tomto smyslu platí, že nárok uplatněný poškozenou v částce 300 000 Kč nelze v obecné rovině protiprávního jednání, ve vztahu ke kterému je tato nemajetková újma uplatňována, považovat za přemrštěný nebo zcela nereálný. Soud vzal v tomto konkrétním případě v potaz všechna výše uvedená hlediska, dokládající jak prokázaný charakter protiprávního jednání, zde zejména skutečnost, že se jednalo o úmyslné jednání obžalovaného, v rámci kterého obžalovaný nepochybně vnímal příčinnou souvislost mezi jeho protiprávním zásahem do přirozených práv poškozené a takto dílčí změnou psychického stavu poškozené tak, jak tento vyplývá ze znaleckého posudku. Současně soud nemohl opomenout ani skutečnost, že se v případě obžalovaného nejednalo o ojedinělé jednání, ale o déletrvající, opakované a co do intenzity a závažnosti graduující jednání, které na svém konci mělo již charakter každodenního zásahu do přirozených práv poškozené, které bylo velmi intenzivní a opakovaně dramaticky zasahující do přirozených práv poškozené a které posléze vedlo k jejímu permanentnímu stresu a obavám o svůj vlastní život, případně živost svých dětí nebo osob jí blízkých. Pro úvahy soudu byla posléze zcela zásadní i skutečnost, že tyto nepříznivé důsledky jednání obžalovaného přetrvávaly i poté, co byl obžalovaný donucen opustit společnou domácnost s poškozenou a jejich společné soužití, kdy tyto si vyžádaly i krátkodobou pracovní neschopnost, po dílčí období nutnost aplikace léčiva na bázi benzodiazepinů a současně poškozenou částečně omezovaly v jejím obvyklém způsobu života. V tomto směru v případě posouzení takto uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy nemají primárně vliv na tuto otázku shora uvedené úvahy soudu k tomu, zda z hlediska právní kvalifikace byla jednáním obžalovaného poškozené způsobena těžká újma na zdraví, neboť se v tomto směru jedná toliko o právní posouzení naplnění zákonného znaku skutkových podstat trestných činů, jejichž spáchání bylo obžalovanému kladeno za vinu v podané obžalobě, když i v rámci těchto úvah nebylo soudem nijak zpochybněno, že výše uvedené důsledky na psychickém zdraví poškozené nastaly, včetně existence odpovídající duševní poruchy na zdraví, a to v rozsahu vyplývajícím z uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy. V tomto smyslu soud ve shodě se závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, hodnotí tyto důsledky jako mírné, projevující se takto po dobu nejméně šesti měsíců se snižující se charakterem, kdy nepochybně postupem této doby docházelo k postupnému zmírňování všech důsledků projevujících se v obvyklém způsobu života poškozené, zejména poté, co navázala nový partnerský vztah, který tato hodnotí pozitivně.
164. Pokud tedy soud posuzoval otázku konkrétní výše nemajetkové újmy, kterou je namístě poškozené přiznat, dospěl k závěru, že požadavek samotné poškozené lze považovat bez dalšího za minimální částku, odpovídající zásahu obžalovaného do jejích přirozených práv, proto je částka ve výši 300 000 Kč nepochybně ve svém souhrnu zcela odpovídající částkou pro náhradu újmy na přirozených právech poškozené podle § 2956 občanského zákoníku, která posléze není ani v rozporu se zásadami obecné slušnosti, a která sice na jedné straně sotva plně vyváží psychické utrpení, jenž musela poškozená v důsledku jednání obžalovaného prožít a částečně nadále prožívá, současně se nelze domnívat, že by nižší částka mohla ještě reálně vystihovat faktickou psychickou

újmu poškozené a charakter zásahu do jejích přirozených osobnostních práv v důsledku jednání obžalovaného [REDAKCE].

165. V tomto smyslu je současně soud toho názoru, že takto stanovenou výši nemajetkové újmy nelze považovat pro obžalovaného za likvidační, což je jedno z podpůrných hledisek, které by měl soud při posuzování nároku na nemajetkovou újmu zvažovat. Obecně však nelze výši nemajetkové újmy odvozovat přímo od majetkových poměrů pachatele, ani tuto řešit v rovině její případné dobytosti, tak jako je tomu například u peněžitého trestu, kdy tato by měla vždy výlučně reflektovat intenzitu zásahu do přirozených práv poškozené, pouze v rámci zejména extrémně vysokých částek by mělo být zvažováno i hledisko důsledků tohoto zásahu do práv obžalovaného. Pokud průměrná měsíční mzda za rok 2024 podle Českého statistického úřadu činila částku 46 165 Kč a nadále se zvyšuje, je zřejmé, že takto přiznaný nárok představuje příjem za přibližně šest měsíců v rámci průměrné mzdy, proto lze v situaci, kdy je obžalovaný, pokud nevykonává trest odnětí svobody, podle svého tvrzení dlouhodobě výdělečně činný, považovat výši přiznané nemajetkové újmy za naplňující toto kritérium, navíc se nejedná ani o částku, která by se svojí výší vymykala běžně ukládaným povinnostem na náhradu nemajetkové újmy v penězích.
166. Ve smyslu výše uvedených úvah soudu jsou tak naplněné všechny zákonné podmínky pro přiznání uplatněného nároku na nemajetkovou újmu v penězích, proto soud podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] nemajetkovou újmu v penězích v částce 300 000 Kč.
167. Kromě základu nemajetkové újmy bylo ze strany poškozené požadováno i příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení. V tomto smyslu je soud toho názoru, že pokud podle platné právní úpravy občanského zákoníku nedošlo ke sjednání okamžiku plnění, má se za to, že tento nastává okamžikem, kdy je povinný požádán o toto plnění. V případě obžalovaného je podle ustálené soudní praxe za tento okamžik považovaný den, kdy se prokazatelně dozvěděl o uplatněném nároku na nemajetkovou újmu, zpravidla to takto bývá v rámci seznámení se s výsledky vyšetřování. V tomto smyslu je zřejmé, že poškozená se připojila k trestnímu řízení s nárokem na nemajetkovou újmu v penězích až dne 19. 5. 2025, a to podáním adresovaným soudu, což se ale stalo až pod skončení vyšetřování a po seznámení se s výsledky vyšetřování ze strany obžalovaného. V tomto smyslu je poté zřejmé, že poprvé byl obžalovaný seznámený s tímto nárokem poškozené až v hlavním líčení konaném dne 27. 5. 2025, kdy od tohoto okamžiku mu poté plynula bezodkladná lhůta k plnění podle § 1958 odst. 1 občanského zákoníku, a pokud tak do současné doby neučinil, je zřejmé, že nejméně od 29. 5. 2025 je obžalovaný v prodlení s plněním tohoto závazku. V kontextu s tímto závěrem je posléze při absenci smluvního ujednání zřejmé i to, že s ohledem na okamžik tohoto prodlení zákonný úrok z prodlení činí podle platné právní úpravy částku 12 % ročně (odpovídající dvoutýdenní repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o osm procentních bodů - § 1970 občanského zákoníku a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. ze dne 16. října 2013, kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích) z celkové výše závazku, plynoucí až do doby zaplacení přiznané nemajetkové újmy. Soud proto v tomto smyslu v souladu s požadavkem poškozené podle § 228 odst. 1 trestního řádu rozhodl o povinnosti obžalovaného uhradit poškozené i tento úrok z prodlení, a to až do úplného zaplacení přiznané částky v rámci nemajetkové újmy.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání v pěti vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného opisu k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupkyně pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může tento napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má takový poškozený právo požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, takovou žádost poškozený podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obviněnému uložena majetková sankce tímto rozsudkem, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku, nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Ústí nad Labem 30. června 2025

Mgr. Roman Felzmann v. r.
předseda senátu